

Mücadele

Nisan 1978

Sayı 19

Fiyatı 50 pf.

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yayın Organı

FAŞİSTLERİN DÖKTÜKLERİ KAN
YERDE KALMAYACAK!

ÜNİVERSİTE Mİ -ORDU KARARGAHI MI ?

16 Mart 1978 Perşembe günü İstanbul Üniversitesi öğrencilerine, faşistler makinalı tüfeklerle, bombalarla kanlı bir şekilde saldırı düzenlediler. Bu katliamda, 6 devrimci öğrenci öldü, 40'ın üzerinde ağır olmak üzere, 100'den fazla öğrenci yaralandı.

İstanbul Üniversitesi merkez binası ile Eczacılık Fakültesi arası devrimcilerin kanı ile göl haline geldi. Korkunç katliamda öğrenciler parçalanarak öldü, yüzlerce sakat kaldı.

Olaydan sonra hakim sınıflar, tüm devrimcilerle karşı bir saldırıya giriştiler.

Kanlı saldırıyı protesto eden 8 bin kadar devrimci öğrenci Üniversiteyi 23 saat işgal altında tuttular. Daha sonra diğer yüksek okul öğrencilerinin de katılımıyla, devrimci öğrencilerin, "faşist Ecevit", "hukuktaki faşist işgal yıkılacaktır", "16 Mart'ın hesabı sorulacaktır", "devrimciler ölmez", "bağımsız Türkiye", "bu kanınızın ufkunda kızıl bir güneş doğacaktır" pankartlarıyla yürüyüşe geçtiler. Marşlar ve sloganlar söyleyen devrimci öğrenciler, devrim andı içerek yürüyüşlerini tamamladılar. Burada İstanbul Üniversitesi öğretime süresiz kapatıldı.

Devrimcilere karşı girişilen katliamı protesto amacıyla, İzmir'de 2000'inin üzerinde devrimci öğrenci yürüyüşe geçti. Jandarma ve polis birliklerinin yürüyüşe engel olmak istemisi üzerine, devrimci öğrenciler, polisi taş yağmuruna tutarak, İzmir-Ankara karayoluna taş döşeyerek trafiğe tıkdılar. Polis ve jandarma birliklerinin devrimcilere saldırması üzerine, çatışma büyüdü protesto yürüyüşü yapılmadı. Çatışma sırasında 3 polis yaralandı.

Kanlı saldırı, diğer şehirlerdeki Üniversite ve yüksek okullarda da protesto edildi. Ankara'da ise, 10 binin üzerinde devrimci öğrenci, yürüyüş yapma izni, polisine bula izin vermemesi üzerine devrimciler yere oturarak marşlar söylediler. Daha sonra yürüyüşe geçen öğrencilerin yolu, polis birlikleri ve panzerler tarafından kesildi. Öğrenciler direnişlerine devam ederek, protesto yürüyüşünü binlerce polis ve jandarma birlikleri çemberi altında gerçekleştirdiler.

16 Mart katliamını ülkemizde tüm güçler kendi işlerine geldiği gibi yorumladılar. Amerikan emperyalizminin suçluluğunu

yapan; faşistlerin sözcüsü durumunda olan "Tercüman" Gazetesi, kanlı saldırıyı devrimcilerin düzenlediği yalanını yazarak; devrimcilerin aleyhinde bir kamu oyu yaratmaya çalıştı. Tercüman: "günün en dehşet verici olayı İstanbul

Üniversitesi Eczacılık fakültesi önünde meydana gelmiş, okuldan gurup halinde çıkan öğrencilere bomba ve otomatik silahlarla saldırı 5 anarşist, 5 öğrencinin ölümüne 33 öğrencinin de yaralanmasına yol açmıştır" şeklinde duyurdu. MİT'e yakınıyla iletilen, Tercüman yazarı Güneri Cıvaoğlu ile 18 Mart tarihinde yaptığı yorumda "öyle sanıyoruz ki, anarşinin oluşturduğu üçüncü darboğazdan çıkış için, silah tutan bileği yakalayıp elinden alacak olağanüstü bir otoriteye ihtiyaç vardır. Ve o üstün otoritenin sıkı yönetim olabileceği inancındayız" diyerek, sıkı yönetim isteklerini açıkça ortaya koydu. Aynı gazete, 19 Mart'taki yorum yazısında "önceki gün İstanbul, anarşist bir iç harp günü yaşadı. TİKKO'cu anarşistler, Hukuk Fakültesinden çıkan gençleri acımasızca ve kudurmuşçasına taradılar"

Rus sosyal-emperyalizminin ülkemizde suçluluğunu yapan revizyonistler de 16 Mart katliamının hebabını sormasını Ecevit hükümetinden belediklerini, hükümetin bu yoldaki girişimlerini destekleyeceklerini belirttiler. Rus sosyal emperyalizminin suçluları, faşist Ecevit hükümetinden, faşist saldırıların 'hesabını sorması'ni isteyerek, Ecevit hükümetini halkımıza şirin göstermeye çalıştılar.

16 MART ÖNCESİ

Bildiğimiz gibi, 17 Ocak tarihinde eli kanlı 2.MC yıkılmış, CHP, AP'den satın aldığı Milletvekilleri ile 3. CHP hükümetini kurmuştu.

Ecevit, hükümet olur olmaz, devlet mekanizmasının tümüne hakim olamaz, devlet mecazıyla, muhalefette olan Amerikan emperyalizminin uşağı olan partilere karşı yoğun bir saldırıya girişti. Ecevit, bunu faşizme karşı verilen bir mücadele olarak göstermeye çalışıyordu. Araya kontr-gerilla meselesinin de girmesi ile, emperyalist uşağı komprador patron-ağa partileri arasında dalaşma had safhaya ulaştı. İki kanat da devlet mekanizmasının tümüne hakim olabilmek, emperyalist efendilerinden aldıkları paylarla milyonlarca milyon katma, halka, devrimcilere, yurtseverlere azgın-

ca saldırmada kıyasıya dalaşıyorlar.

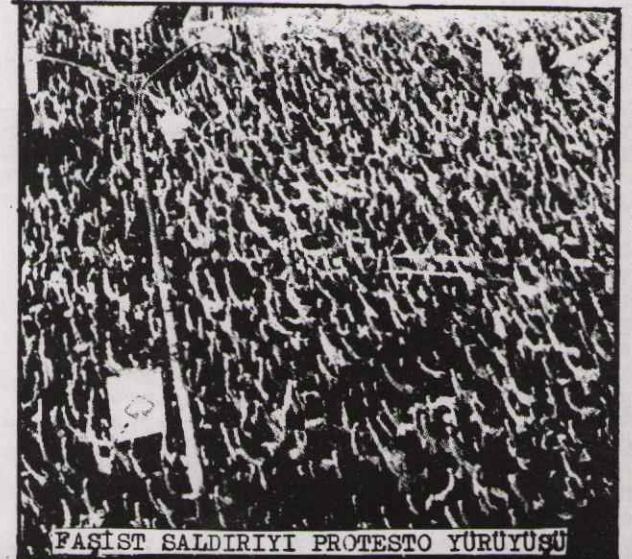
16 Mart öncesi bir yanda hakim sınıf partileri arasında çıkar sürtüşmeleri, diğer taraftan yoksulluğun, işsizliğin, zamların artması, halka karşı girişilen faşist baskı ve saldırıların daha da yoğunlaşması; can güvenliğinin tamamen ortadan kalkması, halk için günlük yaşamını dahi sürdüremeyeceği bir dönem haline geldi. Bu şartlar altında halkın faşist düzene karşı mücadelesinin gelişmesi; hakim sınıfların faşist baskı ve tedbirlerini artırmalarını gerektiriyordu. Nitekim öyle de oldu. Avrupa emperyalistlerinin özellikle de Batı Alman emperyalistlerinin uşağı CHP hükümeti, tarafistlerin üniversite, polis ve jandarma birliklerinin karargahı haline getirildi. Devrimci gençlik, polis ve jandarma dip çığı altında öğrenim yapmak zorunda. Halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine katılan devrimciler işkence veya polis kurşunu altında "vermekte, halkımız sıkıyönetimsiz, sıkıyönetim dönemlerini yaşıyor. Ecevit, resmen sıkıyönetim ilan etme ihtiyacını siddetle görmüyor; çünkü bunu ilan etmedik uygulamaya dönüldü. Sıkı yönetimin resmen ilan edilmesi halinde, Ecevit'in 'demokrat' görünümü ile çelişecektir.

Bugün muhalefette olan faşist Amerikancı kanat, bu ortamdan yararlanmak için, tüm fırsatları değerlendirmeye çalışıyor. Askeri faşist diktatörlüğe bütün gücüyle zemin hazırlıyor. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencilerine hazırlanan katliam bunun en açık örneği oldu. Bu kanlı saldırıyı bir grup faşistin saldırısı olarak görmek; gerçeklerin üzerine örtmek olur. Bu saldırı açık olarak, Amerikancı faşistlerin hazırladığı, planladığı bir saldırıdır.

Bombalı ve silahlı saldırıya uğrayan, devrimci öğrencilerden bazıları, planlanarak yapılan bu saldırıdan polisin haberi olduğunu; Üniversitenin 1 Mart'ta açıldığını, polis kordonu altında okula gelmiş oldukları bildirisi şöyle yazılmıştır:

"Hukuk fakültesi son bir kaç yıldır, faşistlerin işgali altındaydı. Devrimci öğrenciler okula giremiyorlardı. Bizim tekmar okula gelmemiz ve çoğunluğu sağlanarak rahatsız olmuşlardı. Okulun açıldığı gün 1 Mart'ta, Hukuk 1.sınıftan Fatma adındaki bir kız bize, '15 gün okula geleceksiniz, 16.gün gelececeksiniz' dedi. 16 Mart'ta da üzerimize bomba atıp taradılar. Aynı öğrenci kız bomba olayından bir gün önce, sıraların altını arayan devrimci öğrencilerden birine 'korkma orada bomba yok, bombayı yakında göreceksiniz' dedi. Devamlı olay çıkartan faşist Ahmet Çakar ise, olay günü devrimcilere sataşarak; 'içeride çok olduğunuza bakmayın, dışarıda göreceksiniz' demiştir.

devamı 3 sayfa

FAŞİST SALDIRIYI PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ

12 MARTLAR HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ !

Geçtiğimiz ay Türkiye'de emperyalizmin uşağı Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün, halkımızın yükselen mücadelesini bastırmak amacı ile tezgâhladıkları açık faşist askeri darbenin 7. yıldönümüdür.

ATİF ve ATÖF, toplantılar düzenleyerek, bildiri çıkartıp faşizmi protesto etti, lanetledi.

Tüm ATİF ve ATÖF Derneklerinde 12 Mart üzerine toplantılar düzenlendi. Dilara gösterildi.

Aşağıda toplantıda yapılan konuşmadan bölümler yayınlıyoruz.

"1965 seçimlerinde 27 Mayıs darbesiyle hükümetten düşürülen Amerikancı kanat DP, AP'yi oluşturarak yeniden iş başına geldi. Hakim sınıflar arasındaki, bazan uzlaşan, bazan da kızışan çelişkiler sürüp giderken, halkımızın gelişen mücadelesi, özellikle 1960'ların 2. yarısından itibaren büyük bir yükselme gösterdi. Halkımızın çeşitli kesimleri, faşist Amerikancı Demirel hükümetinin baskılarını, her gün artan hayat pahalılığını, ücretlerin dondurulmasını, tarım ürünlerindeki taban fiyatlarının düşürülmesini, dolaylı vergilerin artmasını omuzlarında hissediyor, ve bütün bunlara karşı direniyordu. İşçi sınıfının, ücretlerin artması, işgüvenliği vs. gibi ekonomik talepler uğruna gelişen mücadelesi kısa zamanda siyasi nitelik kazanıyor, bu mücadeleler, grevler, fabrika işgalleri, yürüyüşler şeklinde kendini gösteriyordu. Faşist diktatörlük, işçilerin giriştiği her türlü eylemleri, polisi ve jandarması ile bastırmaya çalışıyordu. Bu mücadeleler sırasında işçiler sık sık polis ve jandarmayla çatışmalarında şehitler verdiler. İşçi sınıfı hareketleri en üst noktasına 15-16 Haziran 1970'de ulaştı. Amerikancı Demirel hükümeti sarı sendika Türk-İş'e, işçileri zoraki bağlamak için sendikalar kanununda değişiklik yapmayı öne sürdü. Bu teklif işçilerin serbestçe sendika kurma ve sendikaya üye olma haklarını ellerinden almak için getirilmişti.

15-16 Haziran işçi direnişi, bu kanun tasarısına karşı başını reformist, revizyonist DİSK'in çektiği bir protesto hareketi olarak başladı. Sosyal faşist sendika ağaları 15-16 Haziran direnişini, dar sendikal ekonomik talepler içine hapsetmek istiyorlardı. Kendiliğinden gelişen işçi hareketi sendika ağalarının çekmek istediği sınırları aştı. "Kahrolsun emperyalizm" "Bağımsız Türkiye" "Demirel istifa" gibi açık siyasi talepler temelinde gelişti. İki gün süren bu eylemlere yüz binin üzerinde işçi katıldı. İşçi sınıfı, polis ve orduya karşı çatışmasında 2 şehit verdi.

Yoksul ve orta köylülerin toprak uğruna mücadelesi 60'ın sonlarında büyük boyutlara ulaştı. Yoksul köylüler, ağalardan gasp ettikleri topraklardaki ekinlere ve topraklara el koydular. Toprak ağalarının gasp ettiği toprakları işgal eden yoksul köylülerin üzerine, faşist diktatörlük jandarmasını saldı.

Kürt milletinin ve milli azınlıkların üzerindeki milli zulüm arttıkça, milli zulme karşı Kürt milletinin ve milli azınlıkların mücadelesi de 60'ların sonlarında geniş boyutlara ulaştı. Birçok yerde yapılan miting ve yürüyüşlere on binlerce kişi katıldı. Hakim sınıflar, Kürt milletini sindirmek amacıyla özel olarak yetiştirilen komando ve birlikleri Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde faşist terör estiriyorlardı.

Üniversite ve yüksek okul gençliğinin mücadelesi özellikle 1960'ların sonlarına doğru en yüksek doruğuna ulaştı. Öğrencilerin 1968'de "Demokratik Üniversite" şiarı ile başlayan mücadelesi boykot ve üniversite işkalleri ile kendini gösterdi. Akademik talepler temelinde başlayan gençliğin mücadelesi 60'ların sonlarına doğru bu sınırları aşarak, "Faşizme ölüm, bağımsız Türkiye" "Kahrolsun emperyalizm" hedefine yöneldi. Devrimci gençliğin örgütlediği "milli petrol" "Nato'ya hayır" "6. Filo defol" kampanyalarına, miting ve yürüyüşlere on binlerce kişi katıldı. Bu eylemlerin en büyüğü 16 Şubat 1969'da oldu. Gösteriye 40 binden fazla işçi ve öğrenci katıldı. Bu gösteriye, polis ve sivil faşist sürüleri azgınca saldırdı. İki işçi öldürüldü. 400 kişi yaralandı. Devrimci gençlik yapılan grev, işgal ve boykotlara faal olarak katılarak halkın içinde onlarla kaynaşıp yititçe döğüşüyordu.

Dar gelirli memurlar gittikçe çekilmez hale gelen hayat şartları karşısında hoşnutsuzluklarını dile getiriyor; çeşitli eylemlerle faşist diktatörlüğe karşı dire-

TİD VE TOD-B.B FAŞİZMİ LANETLEDİ

niyordu. Devrimci teori aydın çevrilerin malı olmaktan çıkıyor, halk içinde kök salıyor, devrimci teşkilatlar ortaya çıkıyor.

Kısaca söylemek gerekirse 12 Mart öncesi halkımızın çeşitli sınıf ve tabakalarının ilk önceleri ekonomik talepler temelinde gelişen mücadelesi, kısa zamanda siyasi bir nitelik kazanarak komprador patron ağa devletini tehdit eder duruma gelmişti.

Hakim sınıflar halkın kendiliğinden gelişen mücadelesi karşısında şaşırmaş durumda idiler. Faşist terörün yoğunlaşması halkın nefretini daha da yoğunlaştırıyor, mücadele azmini biliyor, saflarını genişletiyordu. İşte böyle bir durumda bizzat CIA tarafından hazırlanan ve faşist Generaler tarafından yürürlüğe konan, faşist askeri darbe tezgâhlanıyordu. Darbenin amacı açıktı: Halkın yükselen mücadelesini yok etmek, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve emperyalist efendilerinin varlığını perçinlemek. Hakim sınıflar bu amaçlarına erişebilmek için, darbenin Amerikancı Demirel hükümetine karşı yapıldığı süsünü vererek, "Memleketi anarşi ve kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluk içine sokmak" "Anayasanın öngördüğü reformları yerine getirmek" gibi demagojilere giriştiler. Çünkü esas olarak Amerikan emperyalizminin uşağı kompradorların ve toprak ağalarının siyasi temsilciliğini yapan ve iktidarda ağırlıkta olması dolayısıyla faşizmi uygulayan faşist Demirel hükümeti halkımızın nefretini kazanmıştı. Demirel hükümeti halk içinde tecrit olmuş hükümetti. Bu yüzden Demirel hükümeti, gerek ülkemizdeki hakim emperyalist güç olan Amerikan emperyalizminin, gerekse diğer emperyalistlerin ve onların uşaklarının isteklerine cevap veremeyecek bir duruma gelmişti. Hakim sınıfların "usta" temsilcileri faşist generalleri darbeyi, emperyalizmin ve uşaklarının isteklerine cevap veremeyen istikrarsız Demirel hükümetine karşı yapıldığı süsünü vererek, halkın çığ gibi yükselen mücadelesini durdurmayı, aynı zamanda da yok etmeyi amaçlıyordu. Durum nihayet istekleri gibi oldu. Hakim sınıfların huzurunu ve "asayiş" sağlamak için; başka bir deyişle, halkımızın emperyalizme karşı yükselen mücadelesini yok etmek gayesiyle şunlar yapıldı:

Tüm ilerici, devrimci teşkilatlara kilit vuruldu. TİP kapatıldı. Üyeleri tutuklanarak sıkıyönetim mahkemelerinde 15 yıla mahkûm oldular. Tüm grevler yasaklandı. Grevler, polis ve ordu birlikleri tarafından kana bulandı. Patron işçilerin grevlerine karşı lokavt uyguladı. Uygulanan lokavtlar 1972'de 2782'i buldu. Mücadele tecrübesi olan köylere jandarma karakolları kuruldu. Kürt köylerinde görülmedik işkenceler yapıldı. Faşist terör, işi köylerin bombalanmasına kadar vardırdı. 12 Mart'tan bu yana tutuklanan, işkence gören, işçi, köylü, genç, devrimci, komünist, aydın, sanatçı, memur, esnaf, öğretmenlerin, yazarların sayısı 25 bini aştı. Yurtseverler, devrimciler, sokaklarda yapılan seri operasyonlarda toplu halde haince kurşunlandı. 35 Devrimci ordu ve polis birlikleri tarafından gaddarca öldürüldü. Zindanlara tıkılan binlerce devrimci, ilerici, kısaca halktan yana olan herkese işkence yapıldı.

MİT, KONTR-GERİLLA'nın en modern aletlerle donatılmış işkence tezgâhları gece gündüz işledi. İşkence tezgâhlarında devrimciler, hunharca katledildi, sakat bırakıldı. Zindanlara tıkılan, tüm halktan yana olanları yargılamak amacı ile sıkıyönetim mahkemeleri kuruldu. Bu mahkemelere halkımıza uyguladığı faşist terörü ile ün yapmış faşist subaylar tayin edildi. Evlerinde ilerici kitaplar bulunduranlar dahi tutuklan-

dı. 140 kitap yasaklandı. Üniversitelerde özel karakollar kuruldu. Parlamenter maskeleye açık askeri faşist diktatörlük, 30 ay sürdü. Emperyalizmin uşağı, hakim sınıfların uyguladığı açık faşist diktatörlük dünya kamuoyunda ve Türkiye'de tecrit olunca, bir manevra yaparak tekrar demokrasi meleşti kesildiler. Faşist terör bütün yoğunluğu ile "demokrasi" maskesi altında sürerken seçimlere gidildi. Yapılan seçim sahtekarlığı ile sandıktan tabii ki, yine komprador patron ve toprak ağalarının temsilcileri çıktı.

14 Ekim 1973 seçimlerinden sonra CHP-MSP koalisyon hükümeti kuruldu. Bu hükümet 8 ay sonra devrildi. İş başına esas olarak Amerikancı partilerin milliyetçi cephesi geldi. MC hükümet oldu. MC'nin istikrarsız hükümet durumuna düşmesi, dolayısı ile hakim sınıflar 5 Haziran seçimlerini sahnellediler. 1 Aylık Ecevit hükümetinden sonra II. MC iş başına geldi. 2,5 yıl boyunca halkımıza kan kusturan sağlam bir hükümet olma niteliğini yitiren ve kendi içinde bir uyum sağlayamayan MC yıkıldı. Senelerdir muhalefetteki durumundan yararlanan Avrupalı, özellikle de B. Alman emperyalizminin uşağı, komprador patron ve ağaların partisi CHP, halkın MC'ye karşı nefretini belli ölçüde kendisine kanallı etmesini başarmıştı. CHP'nin şu veya bu şekilde iş başına gelmesi, gerek emperyalistler için gerekse hakim sınıfların önemli bir bölümü için, diğer hakim sınıf partilerine nazaran daha olumlu idi. Temsil ettiği komprador patron ve toprak ağalarının ve emperyalist efendilerinin tasdiği ile CHP AP'den 12 "bağımsız milletvekili" satın alarak CGP ve DP gibi Amerikancılarla 17 Ocak 1978'de güven oyu alarak yeni hükümet kurdu.

...Ecevit, aynen 12 Mart'ın faşist generalleri ve faşist MC gibi ilk iş olarak hakim sınıfların "huzurunu" ve "iç barışı" sağlamasını esas görev tespit etti. "Anarşinin köküne ineneğiz" diyerek halkımıza karşı hiç de MC'yi aratmayacak faşist saldırıya geçti. Bir yandan hala iktidarda ağırlıkta olan amerikancılarla didişirken, bir yandan da halkımızın her türlü mücadelesini yok etmeyi kendisine görev bildirmektedir. Üniversite ve öğrenci yurtları polis karargâhı haline getirilmiştir. Devrimci öğrenciler toplu halde tutuklanıp, zindanlara doldurulmaktadır. Her türlü talep uğruna yapılan yürüyüşler, mitingler, didik didik arandıktan sonra polis tarafından saldırıya uğramaktadır. Amerikancı faşist MHP'nin komando sürüleri halkımıza karşı terör estirmekte her geçen gün bir kaç devrimci katledilmektedir. İlerici bir kitabı taşımak dahi zindana tıklanmaya yetmektedir. 2 Ocakta faşist bir saldırı sonucu aşağıdan yaralanan Selahattin Doğan sağmacılar cezaevinde işkenceden katledilmiştir. Ecevit faşist diktatörlüğün bir aracı olan komprador patron ağa devletinin en ateşli savunucusudur. "Biz devleti kurallarına göre yöneteceğiz" diyerek halkımız üzerinde azgın sömürü ve faşist terörün bir aracı olan devleti kurallarına göre yöneteceğini, yani faşizmi uygulayacağını açıkça ilan etmektedir.

Yeni hükümet karakteri icabı, ekonomik dar boğazdan çıkmak için emperyalist ve sosyal emperyalist tekelere kapıları ardına kadar açarak bataklıkla gömülmesinde bir adım daha atmaktadır. Yeni hükümet, kuruluşu emperyalizme bağımlılığı daha da yoğunlaştırmakta aramaktadır. Bu hükümet "Yüce Türk milleti" gibi nutuklar atarak, Türk milliyetçiliğini körüklemekte, Kürt milleti ve milli azınlıklar üzerinde milli zulmü uygulamaktadır. Kıbrıs sorununu emperyalist efendilerinin isteklerini yerine getirmek için böl ve yönet yöntemiyle çözmeye çalışmaktadır.

Bu yeni hükümetin, diğer hükümetlerden öze hiç bir farkı yoktur. Değişen sadece amerikan emperyalizminin uşaklığını yapan faşist MC'nin yerini Avrupa emperyalist devletlerinin özellikle de B. Alman emperyalizminin uşaklığını yapan CHP'nin almasıdır. İktidarın özü aynı kalmıştır. İktidarın özü faşizmdir. Devlet yine komprador patron-ağa devletidir.

Bugün ülkemiz şartlarında; iktidara tek başına hakim olma yönünden sadece batılı emperyalistlerin uşakları değil, aynı zamanda Rus sosyal emperyalizminin uşakları sosyal faşistler de güçleri oranında kıyasıyla bir mücadele içindedirler. Sosyal faşistler de, emperyalistler ve uşakları gibi halkımızın düşmanlarındandır.

faşist baskılar mücadele

20.2.78 İSTANBUL : 2 Ocak günü Bakırköy Tapı ve Kredi Bankasının soyulması olayı ile ilgili olarak aranan, polislerin bölgeye yaptıkları baskınlar sonucunda yaralı olarak ele geçirilen Selahattin Doğan, önce hücreye götürülüp işkence edilip sonra ilk yardım hastahanesine kaldırılmıştır. Hastahanedeki sonradan tekrar işkence tezgahlarına yatırılan Selahattin Doğan, MİT ve Kont-Gerilla tarafından işkence ile öldürülmüştür. Faşist polistler ölen işçinin cenazesini 13 gün sonra ailesine haber vermişlerdir. Selahattin Doğan ile birlikte oturan 1971 doğumlu Ziyalettin Doğan'da polis tarafından dört gün göz altına alınarak işkence edilmiştir. Polisler küçük çocuğun yaşını büyük göstermek için doğum tarihini değiştirmişlerdir. Z. Doğan olayın sonradan şöyle konuşmuştur: "Ağabeyimin göz altına alınmasından sonra ben de göz altına aldılar. Dört gün işkence yaptılar. Bu arada ağabeyimle görüşebildim. Bana "beni öldürecekler, bir avukat tutun" dedi. Cenazeyi almak için Adli Tıp önünde toplanan İYDGD'li devrimcilere cenaze verilmemiştir. İYDGD'li devrimciler bir yürüyüş tertipliyerek faşizmi ve işkenceyi kınamışlardır.

21.2.78 : 12 Mart döneminde faşist katiller tarafından öldürülen Ulaş Bardakçı, İstanbul'da devrimler tarafından bir yürüyüş düzenlenerek anılmak istenmiştir. Polis ile devrimciler arasında çatışma çıkmıştır. Çatışmada Atilla adında bir kişi ölmüştür.

27.2.78 ADANA: Gaziantep İş Bankası Atatürk Bulvarı Şubesini soydukları gerekçeyle, Adana'ya giden 3 devrimciyi polis durdurmak istemiştir. Bunun üzerine devrimciler, kendilerini savunmuşlardır. Köprülü Köy yakınlarında çıkan çatışmaya çok sayıda jandarma birlikleri gelmiştir. Çatışmada bir devrimci ölmüş, biri yaralı, biride sağ olarak yakalanmıştır.

6.3.78 KARS : 20 Şubat 78 Ardahan'da çıkan olaylarda jandarma devrimci öğrenci Çetin Bay faşistler tarafından öldürülmüştür. Çetin Bay'ın ölümünden sonra yakınları İsmail Yağmur adlı faşistin evini kurşun yağmuruna tutmuşlardır. İsmail Yağmur, olayda yaralanarak kaldırıldığı hastahane de ölmüştür.

24.2.78 ERZURUM : Türkiye'de üretilen demirin % 29,7 sini sağlayan Hekimhan maden işçileri, 5.10.77 den beri grevdedirler. İlk defa grev yapan maden işçileri, grevin başlamasından bugüne kadar bu kadar uzun bir zaman geçmesine rağmen, grevin birinci gününde ki kadar inançlı ve kararlıdır. Hekimhan işçilerini destekleyen köylüler, ellerine ekmek, bulgur vs. gibi yiyecekler alarak yollara düşmekte, işçilere yardım etmektedirler. Faşist komandolar grevi kırmak için işçilere yardım eden köylülere baskı yapmaktadırlar. Ama ne patronun oyunları, ne de faşistlerin baskıları maden işçilerini yıldıramayacaktır.

3 Mart 78 TURGUTLU: Turgutlu'da faşist Ulku Derneği Başkanı ve MHP ilçe sekreteri R. Şirvan'ı ölümle cezalandıran, TIKKO üyesi olduğu idda edilen Necdet Ayma, Manisa'da hapsedildiği hücrenin kapısını kırarak kaçırmıştır.

26.2.78 ANKARA : Akşam Ticaret Lisesi öğrencisi ve Vakıflar Genel Müdürlüğünde memur olan Mustafa D eniz, evine giderken bir grubun silahla saldırısına uğramıştır. Saldırıda yaralanan M.D eniz kaldırıldığı Hacettepe hastahanesinde ölmüştür.

21.2.78 ELAZIĞ : Elazığ'da devrimciler komandoların saldırılarını ve kentte can güvenliğini içeren bir toplantı düzenlemişlerdir. Bu toplantıdan sonra faşistler kente gövde gösterisi yaparak, alış verişe çıkmış olan Devrim Ortaokulu beden eğitimi öğretmeni Ali Baltekin'i öldürmüşlerdir. Faşist komandolar kentteki ilericilere saldırarak 1 kişiyi ağır olmak üzere 4 kişiyi yaralamışlardır.

24.2.78 ANKARA : Askeri yargıtay 4. dairesi, Muzaffer Druçoğlu, Aslan Kılıç, Süleyman Yeşil ve Sami Sarı'yı TKP ML - TIKKO üyesi olma iddaasıyla 24 yıla mahkum edilmişlerdir. Komprador patron-ağa devletin mahkemeleri tarafından mahkum edilen, halka önderlik eden devrimcileri, komprador patron - ağa devleti zindanlar, idam ve işkence cezalarıyla korkutmak istemektedirler. Halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine önderlik eden devrimci yıldıramamış ve yıldıramayacaktır.

18.3.78 İSTANBUL: D evrimci öğrencilerden Mehmet Nuri Ayyıldız ve Sadettin Şahin, sabahleyin okula giderken Göztepe'de faşist öğrenciler tarafından yolları kesilerek durdurulmak istenmiştir. Durmak istemeyen öğrencilerin üzerine faşistler tarafından ateş edilmiş, M.Nuri Ayyıldız öldürülmüş ve S.Şahin yaralı olarak Göztepe hastahanesine kaldırılmıştır.

8.3.78 MARDİN : Seyyar jandarma taburunda görevli bulunan Assubay İsmet Çelik TIKKO üyesi olduğu gerekçeyle Uşak'ta tutuklanmıştır.

18.3.78 KAYSERİ : Eğitim Enstitüsü'ne ön kayıtlarını yaptırdıktan sonra, kente dönerken faşistlerin saldırısına uğrayan Ali Yeşil ve Hüseyin Özden adlı devrimci öğrenciler yaralanmışlardır.

16 Mart katliamı. Bas tarafı 1. sayfada bir başka faşist komando ise, "size öyle bir darbe indireceğiz ki, hepinizi yok edeceğiz. Devrimcilerin yaşamaya hakkı yok" demiştir.

Görüldüğü gibi, kanlı saldırı en ince detaylarına kadar hesaplanmış, provakasyon ortamı hazırlanmaya çalışılmıştır.

16 MART OLAYLARI

16 Mart günü devrimci öğrenciler, ders-ten çıktıkları sırada faşistler saldırıya hazırlanmışlardır. Faşistleri gören devrimci öğrenciler, polise "faşistleri uzaklaştırmadan çıkmayacaklarını" bildirdiler. Fakat polis birlikleri devrimci öğrencileri zor kullanarak dışarıya çıkarttı. Daha önceki dönemlerde öğrenciler, polis kordonu altında götürülürken; o gün polis, öğrencileri ana çıkış kapısının önünde bıraktı. Saldırıya hazır, mevzilene faşistler, devrimci öğrencilerin dışarıya çıkması üzerine, marş söyleyip slogan atmaya başladılar. Bu arada polisler kendilerini yere attılar. Devrimci öğrenciler Eczacılık Fakültesinin önüne geldikleri sırada; öğrencilerden birinin "bomba" diye bağırması üzerine, önde yürüyen öğrenciler, kendilerini yere attılar. Sırada faşistler, bombayı öğrenci grubunun ortasına fırlattı. Bombanın hemen ardından otomatik silah ve tabancalarla ateş edilmeye başlandı. İki dakika kadar süren bombalı katliam, Amerikancı faşistlerin planladığı şekilde gerçekleşti. Ateşin kesilmesinden sonra, polisler ayağa kalkmışlar, ana kapının önünde bekleyen 15 kadar polis ise, olay sırasında yerlerinden ayrılmamışlardır.

Kanlı saldırı olayından sonra, Ecevit hükümeti, yurttan terör estirdi. İstanbul, jandarma birlikleri, jandarma panzerleri, komando birimleri ve jandarma polisiyle kuş uçmaz hale getirildi. İstanbul halkı sıkıyönetimsiz, sıkıyönetim günleri yaşıyor. Yurt çapında arama-taramalar, seri baskın-

lar yoğunlaştırıldı. Polis birlikleri ve jandarma birlikleri, azgınca devrimcilere saldırıyor. Sadece Ümraniye'de 80 kişi tutuldu. Ecevit hükümeti, "polisten kaçanı vur" emrini verdi. Demirel, "Devlet Güvenlik Mahkemeleri derhal kurulmalıdır" diyerek, sıkıyönetim arzusunu bir kez daha ortaya çıkardı.

Gerek 16 Mart öncesi, gerekse 16 Mart'ta gelişen olaylar bizlere göstermiştir ki :

- 16 Mart katliamını tezgahlayanlar, Amerikancı faşistlerdir.
- 16 Mart katliamının sorumlusu komprador patron-ağa düzenidir.

16 MART KATLİAMININ SORUMLULARI
KOMPRADOR PATRON-AĞALAR, BUNUN HESABINI ER-GEÇ VERECEKLERDİR !

16 MART KATLİAMININ AMACI NEDİR ?

16 Mart katliamından sonra, Batı Alman emperyalizminin uşağı Ecevit hükümeti, "barış ve demokrasiyi halkımıza çok görenler cezalandırılacaktır" şeklinde demec vererek bu olayda yine bol bol demokrasi havariliği yaptı. Hakim sınıfların Amerikancı kanadı katliamı "TIKKO" militanlarının düzenlediği yalanını yazarak, 16 Mart katliamını devrimcilerin üzerine atmak istedi. Onların asıl amacı 16 Mart katliamını gözlerden gizlemektir. 16 Mart katliamı, hakim sınıfların göstermeye çalıştığı şekliyle uzaktan gözünden hiç bir ilgisi yoktur. Aynı zamanda 16 Mart katliamını bir grup faşistin saldırısı olarak göstermek isteyen, Hürriyet, Milliyet, Cumhuriyet gazeteleri de resmen yalan söylemektedirler.

16 Mart katliamını düzenleyenler, Amerikancı faşistlerdir. Kanlı saldırının altında yatan gerçek, halk demokrasisi ve bağımsızlık yolunda verilen mücadeleyi sindirmek, sıkıyönetim ortamına zemin hazırlamaktır.

Hakim sınıflar her dönem, halkın gelişen

mücadelesini bastırmak amacıyla, kanlı saldırılar düzenler. Örneğin 1 Mayıs 1977'de de hakim sınıflar 1 Mayıs mitingini ateş açarak, kanlı bir saldırı düzenlediler. Bu katliamda da 35 kişi ölmüş, yüzlerce kişi yaralanmıştır. Tutuklananların sayısı ile bilinmeyecek kadar fazlaydı. Elde tomsan da yakalayıp işkence yapmıştı. Aynı dönem = ri bugün Türkiye halkı yaşıyor. 16 Mart katliamının "suçluları" nı arama bahanesiyle, polis ve jandarma birlikleri yurdun her yanında, tabur tabur geziyor, halka göz açtırmıyor. MİT ve Kont-gerilla işkencehaneleri, onlarca devrimci ile doldurulmaktadır. Faşist terör bütün yoğunluğuyla devam ediyor.

Önümüzdeki dönem faşist baskıların daha da artacağı açıkça görülmektedir. Bu zor dönemlere şimdiden hazırlıklı olmalıyız.

Komprador patron-ağa devletin, katliamları, faşist terör, halk demokrasisi ve bağımsızlık yolunda verilen mücadeleyi durduramayacaktır.

- FAŞİST TERÖR, KATLİAM, DARBE TEHDİTLERİ HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ !
- KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !
- YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

H. TUNA

IMPRESSUM: V. I. S. A. P. E. YURDAKAN
1 Berlin 36, Postfach: 360171

Banka hesap Nr. BERLİNER DISCONTO BANK
Zweigstelle 56 Konto Nr. 250/4298
Bankleitzahl: 10070000

Yazışma adresi: 1 Berlin 36
Postfach 360171

Druck: CONTRAST Haupt Str. 159
1 Berlin 62

YAŞASIN BÜTÜN DÜNYADA EMEKÇİ KADINLARIN MÜCADELE GÜNÜ 8 MART

8 MART NASIL DOĞDU?

8 Mart dünya emekçi kadınlarının birlik ve dayanışma günüdür.

Emekçi kadınların burjuvaziye karşı verdikleri mücadeleler çok eski tarihlere dayanır. 8 Mart 1878 yılında Amerikanın Massachusets şehrinde fabrikada çalışan kadın işçiler ilk defa örgütlü bir grevi yürüttüler. 8 Mart 1886 da tekrar Amerikalı kadın işçiler, "EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET" talebiyle direnişe geçtiler. Burjuvazi bu haklı talepler temelinde verilen mücadeleyi kanlı bir şekilde bastırdılar. Amerika emekçi kadınlarının mücadelesi burjuvazinin baskısına rağmen devam etti. 1900 lerin başında Amerika'da konfeksiyon işkolundaki göçmen kadın işçiler, son derece kötü, ağır şartlar altında çalışıyor ve yaşıyorlardı. Emekçi kadınların büyük bir çoğunluğu mücadele ederek sendikal haklarını kazanmak istiyorlardı. Ekonomik ve siyasi haklara sahip olabilmek için, 8 Mart 1908 tarihinde New York şehrinde bir gösteri düzenlediler. Bu gösteri emekçi kadınların mücadele azmini kuvvetlendirdi.

Bu olaydan 2 yıl sonra 1910'da Kopenhag'da sosyalist kadınlar 2. uluslararası konferansı toplandı. Burjuvazinin baskısına karşı mücadelede, emekçi kadınların geniş yığınlarını hareket ettirmek amacıyla Alman devrimcisi Klara Zetkin'in önerisi üzerine, 8 Mart'ı dünya emekçi kadınlar günü ilan etti. Bütün dünya-daki emekçi kadınların somürüye ve zulme karşı savaşlarında birlik ve mücadele günü oldu. İlk 1910'da Kopenhag'da olmak üzere 1911'de Almanya'da, Avusturya'da, Danimarka'da ve İsviçre'de kutlandı.

O tarihten bu yana dünya emekçi kadınları, mücadele ve birlik günü 8 Mart'ı her yıl, yürüyüşler, mitingler, toplantılar düzenleyerek kutlamakta; mücadelede önem-beyutları kazanmaktadır.

1917 Mart'ının 8'inde, Rusya'da Petrograd'da emekçi kadınlar büyük bir yürüyüş düzenlediler. Bu yürüyüşte onbinlerce emekçi kadın "ekmek", "iş", "özgürlük" sloganları altında yürüdüler. Emekçi kadınların bu yığıtçe direnişi burjuvazinin kanlı saldırısına uğradı. Bu muazzam gösteri, kitleler arasında devrimci mücadelenin gücünü hızlandırdı. Varlığı silip süpürecek büyük gösterilerden birincisi oldu. Uluslararası "Kadınlar Günü, Rus devriminin başlangıcına ve harekete geçişine damgasını vurdu. 1917 Ekiminde, yeniden emekçi kadınlar ayaklanmada yer aldılar.

Tarih ezilenlerin mücadelesinde emekçi kadınların desteği ile yürüdüğünü göstermiştir. Ezilenler arasında en ezilenler olan emekçi kadınlar, sınıf mücadelesinin zor yolunda yürümüşlerdir. 1871'de işçilerin ilk defa kısa bir süre için iktidarı ile geçirdikleri Paris Komününde kadın emekçiler, erkeklerle birlikte savaştılar. Rusya'da ekim devriminde, Çin'de, Arnavutluk'ta sosyalizm için savaştılar. Bugün Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da onbinlerce emekçi kadın, baskı ve somürüye karşı mücadele veriyor. Bu mücadeleler, "Kadın olmadan devrim olmaz", ve devrim olmadan "kadınlar katmerli baskı ve somürüden kurtulamaz" şiarını ispatladı.

1. Emperyalist savaşın açtığı yaralar henüz kapanmamışken, arkadan 2. emperyalist savaş patlak verdi. 2. Emperyalist savaş sırasında 1 Aralık 1945'de 41 ülkeden 81 milyon kadını temsil eden yüzlerce kadın delege birleşerek barış için emperyalizme ve faşizme karşı savaşmaya, kurtuluşları için savaşmaya and içtiller. Haksız savaşları lanetleyen kadınlar, bütün dünya emekçi kadınlarına birleşme ve mücadele çağrısında bulundular. Ve uluslararası "Kadınlar Federasyonu" kuruldu. Kongre açılışında devrim mücadelesinde savaşarak ölmüş kadın devrimciler anıldı, ve anıları mücadeleye yol gösterici olarak kabul edildi.

Uluslararası alanda her yıl 8 Mart emekçi kadınların mücadelesiyle giderek kuvvetlendi. Bütün dünyada bugün kurtuluşlarını kazanma yoluna doğru yürüyen, emekçi kadın kitlelerini harekete geçirdi. Burjuvazinin kanlı saldırıları ile yok etmek istediği mücadele ölümsüzleşti, her yıl bütün dünya emekçi kadınlarının mücadele gücünü sağlamlaştıran bir bayrak haline geldi.

L. GÜNEŞ

8 Mart anıldı

8 Mart Uluslararası Kadınlar günü ATİF ve ATÖF'e bağlı derneklerde kutlandı. ATİF ve ATÖF Wuppertal'de halk gecesi düzenlendi.

ATİF ve ATÖF bu sene kadınların mücadelesine gereken önemi verdi. Kendilerine bağlı derneklerde seminerlerle ve merkezi olarak düzenledikleri halk geceleriyle kadınların mücadelelerini bir kere daha dile getirdiler.

ATİF ve ATÖF ortak olarak yayınladıkları bildiride özellikle emekçi kadınların mücadelesini anlatarak şu görüşlere yer verdi.

"Tarih ezilen ve somürülenlerin mücadelesinde emekçi kadınların desteği olmadan başarıya ulaşamadığını göstermektedir. Ezilenler, somürülenler arasında en çok ezilenler olan emekçi kadınlar, sınıf mücadelesinin çetin yolunda yürümüşlerdir.

Emekçi kadınlar, işçi ve köylü kadınlar, bu önemli güç halkın yarısını teşkil eder. Sınıf mücadelesinin kaderi, emekçi, işçi ve köylü kadınların işçi sınıfının yanında yer almasına bağlıdır. İşçi sınıfının yemilgisi yada zaferi buna bağlıdır."

ATİF ve ATÖF seminer toplantılarında kadınların kurtuluşunun ancak sınıfsız toplumda gerçekleşebileceğini vurguladı.

Wuppertal'de tertiplenen halk gecesi büyük bir coşkuyla kutlandı. Geceye Duisburg, Dortmund ve Köln işçi dernekleri kadınların feodal toplumda, kapitalist toplumda ve sosyalist toplumdaki sosyal yaşantılarını anlatan pandominlerle katıldılar. Şiirlerle kadınların mücadele azimleri, ezilmişlikleri dile getirildi. Türkiye'deki kadınların yaşantılarıyla ilgili diyalog gösterildi. Halk ozanları geceye kadınların ve tüm halkımızın seçkin türkülerini sundular.

Kadınlar günü ile ilgili tüm çalışmalara kadın arkadaşlar en önde yürüdüler. Kurtuluşlarının tüm halkımızın örgütlü mücadelesiyle gerçekleşeceğinin bilincinde hareket ettiler. Yaptıkları konuşmalarda kadınların mücadelesinin sadece 8 Martla sınırlı olmayacağını, faşist zulüm ve baskıların gündemde olduğu her yerde ve her zaman olacağını söylediler. Çilekeş anılar tüm devrimcilere besledikleri sempatiyi onları evlat diye kucaklayarak gösterdiler. Bacılar erkek kardeşleriyle birlikte haykırdılar.

-Yaşasın halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi!
-Yaşasın kadınların somürü ve zulme karşı örgütlü mücadelesi!

B. BERLİN

ATİF ve ATÖF yönetim kurullarınca ortaklaşa alınan kararlara dayanan, 1-15 Şubat arasında MHP, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ve 12 Mart eylemleri B. Almanya ve B. Berlin'de ATİF-ATÖF dernekleri tarafından yürütülmesi gerekiyordu. B. Berlin'de Türkiye İşçileri Derneği ve Türkiyeli Öğrenciler Derneğinden temsilci arkadaşlardan oluşan eylem komiteleri, ATİF ve ATÖF'ün ortak eylemler dizisini uygulamaya çalıştı. 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ve 12 Mart eylemlerinin yapılmasına rağmen, MHP eylemi yapılamadı. Bir bütün olarak eylem komitelerinde görev alan arkadaşlar, son eylemleri olumlu ve olumsuz yönleriyle değerlendirmeye çalışmışlardır.

B. Berlin'de 10 Şubat'ta düzenlenilmesi istenilen "MHP ve benzeri Derneklerin kapatılması" ve "Stuttgart'ta ki faşist saldırıyı protesto" için yapılması gereken eylem bir bütün olarak olumsuzlukla sonuçlanmıştır. Bu eylemdeki olumsuzluğun nedeni, ATİF ve ATÖF dernekleri üzerlerine düşen görevlerini yerine getirmemiş, konferans yazısının hazırlanabilmesi için gereken ön çalışmalara önem vermemişlerdir. Buna bağlı olarak da, görüşümüze göre, döküman yokluğundan yazının hazırlanması gecikmiş olmalı ki, yazı bizlerin e-line eylem tarihinden sonra geçmiştir. Afişler derneklerimize zamanında ulaştırılamamıştır. ATİF ve ATÖF yönetici kademlerinden üyelerine kadar herkesin parmak ucuyla tuttuğu bu eylem; Gerek önemin yeterince kavranmamasından, denetimden uzak olmasından, gerekse plansız bir çalışmadan dolayı başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Eylemlerin başarılı olmasını istiyorsak, her arkadaş üzerine düşen görevi ciddiyet ile sarımalı, çalışmalarında planlı olmayı temel almalı ve sorumsuzluktan kaçınmalıdır.

8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü, ATİF ve ATÖF'ün Dünyü Emekçi Kadınların mücadelesinden yana tavır alması ve ülkemiz emekçi kadınların kurtuluşu sorununa eğilmesi, ilk kezde olsa bu eylemin düzenlenmesi ileri bir adımdır. Kendilerinin "DEVİRİMCI" kuruluşları olduklarını söyleyen bir dizi örgütlerin Dünya Emekçi Kadınların mücadele gününü duymamazlıktan gelirken, ATİF ve ATÖF'ün ülkemizde emekçi kadınların kurtuluşu sorununun demokratik halk devriminden ayrı olarak ele alınmayacağını görmeleri ve emekçi kadınların örgütlenmesine olan katkıları eylemin olumlu yönünü oluşturmaktadır.

B. Berlin'de ki eylemde; Latin Amerika'lı bir yönetmenin filmi olan "TOPRAĞIN TUZU" isimli filmden sonra konferansa geçildi. Konferans yazısının hazırlanması görevi Hamburg Derneğine verilmiş olmasına rağmen, bu görevin sonradan B. Berlin Derneklerine yüklenmesi kısa bir zamanda yazının hazırlanmasını gerek tiriyordu. Bu kısa zaman içinde yazıyı yazan arkadaşların, konferans yazısının aynı zamanda broşür metni olması isteklerinden, yani bir taşla iki kuş vurmaya kalkmaları bazı olumsuzlukları beraberinde getirmiştir. Yazının; uzun olması, konferanstan ziyade broşür niteliğine yakın olması, bir takım kitap-

devamı 7. sayıada

YAŞAMAK BU MU BACIM?

Sabahın köründen kalkar
Yiyeceğini hazırlar
Öküzleri çifte koşar
Yaşamak bu mudur bacım?

Tarlaya saçıyor tohum
Çalışıyor yoruluyor
Tarlada yapmıştır doyum
Yaşamak bu mudur bacım?

Kürek elde tarla sular
Tırpan elde ekin biçer
Deste toprak harman sürer
Yaşamak bu mudur bacım?

Eller nasır üstü yırtık
Ayak yarık çerhe yıkık
Hayatından olmuş bezik
Yaşamak bu mudur bacım?

Beg çocukla bir de koca
Sokan ekmeğe işte sofraya
Alın yazısı der: Hoca
Yaşamak bu mudur bacım?

Düzen gerici tutucu
Cahilliğin bir sonucu
Kocandan yersin papucu
Yaşamak bu mudur bacım?

Düzenin gereği böyle
Her bakılır bacım size
Gel vu ralım faşistlere
Devrimdir kurtuluş bacım.

CANOĞLU

BURJUVA DEMOKRASİSİ Mİ YOKSA "DEMOKRASİ" MASKELİ FAŞİZM Mİ?

12 Mart'ın yıldönümü dolayısı ile kendisine "devrimciyim" diyen bir sürü kuruluş ve yayın organı fikir belirttiler. Hepsinin birleştikleri bir nokta var! "12 Mart, askeri faşist bir diktatörlüktür!" Yine bu kuruluş ve yayın organlarının hemen hemen hepsinin birleştikleri bir nokta daha vardır! "12 Mart faşist askeri darbesi burjuva demokrasinin ihlalidir. Buna göre Türkiye'de 12 Mart'ın dışında kalan devrimler, burjuva demokrasisi şartları mevcut olmuştur, ve bugün de vardır." O halde biz de gündemimize Türkiye'deki ve Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki yönetim şeklini aldık.

Burjuva demokrasisi; burjuvazinin yeni doğduğu dönemlerde, hakim olan feodal sisteme karşı verdiği mücadele içinde doğdu. Burjuvazi, üretim güçlerini engelleyen, sanyileşmenin karşısında olan ve karakteri icabı cebir sopasını elden bırakmayan feodallere, yani toprak ağalarına, tefecilere, senyörlere, aristokratlara ve krallara karşı tam anlamıyla devrimci bir mücadele yürütmüştür. Burjuvazi kendi sömürsü için yeni bir dünya oluşturmak zorundadır. Feodal düzende loncaların yerine, fabrikaları, el işçiliği yerine makineleşmeyi, serfiliğin yerine işçiliği, tembellenin yerine çalışkanlığı ve sürati dağınıklığın yerine merkezileşmeyi, krallığın yerine Cumhuriyeti geçirmek zorundadır. Bütün bunlar feodalizmin tasfiyesi içeriktedir. Burjuvazi feodalizme karşı vermiş olduğu bu mücadelesinde işçilere ve köylülere dayanmak zorundadır. Bunun için tüm halkın adına ki bu sadece görünüştedir. - 'eşitlik' 'özgürlük' ve 'kardeşlik' bayrağını dalgalandırmaktadır. Bu taleplere göre her sınıf gerek parlamentoda gerekse sosyal yaşantısının bütün alanlarında kendi çıkarlarına olan talepleri savunabilir. Fikir özgürlüğü vardır. Hiç bir sınıf diğer bir sınıfın hak ve özgürlüklerini kısıtlayamaz. Burjuvazi ekonomik alandaki başarılarına paralel olarak politik alanda da ilerlemiş, feodalizme karşı, dünya çapında hakimiyet kurulmuştur. Şimdi köprünün altından çok sular geçmiştir. Kapitalizmin feodalizme karşı kullandığı silah şimdi kendisine dönmüştür. Kapitalizm feodalizme karşı devrim çağı kapanmış, işçilerin kapitalizme (Emperyalizme) karşı devrim çağı başlamıştır. Kapitalizm, rekabetçi dönemini aşmış, gelişmesini tamamlayarak emperyalist aşamaya ulaşmıştır. Kapitalizm tek tek ülkelerdeki iç pazar durumundan, dünya çapında bir pazar durumuna gelmiştir. Peki kapitalizm şimdi 'eşitlik' 'özgürlük' ve 'kardeşlik' bayrağını kime karşı dalgalandıracaktır. Kapitalizme işçilere mi 'eşitlik' talep edecektir? Köylülere mi 'kardeşlik' yapacaktır. Açık ki, çıkar ilişkileri birbirine zıt olan sınıflar arasında 'eşitlik' ve 'kardeşlik' olamaz. İşte, faşizm, kapitalizmin emperyalist aşamasındaki bir olgudur. Burjuvazi sınıfının henüz bir sınıf olarak kendisini ortaya koymadığı, sınıf ideolojisi ni bilimsel hale getiremediği dönemlerde onu kendi bayrağı altında, kendi menfaatleri için mücadele etmeye kadayı başarmıştır. O dönemlerden günümüze kadar süren sınıf mücadelelerinin seyri içinde kapitalizm, işçi sınıfının kendisini bir sınıf olarak ortaya koyup, kendi sınıf mücadelesine atılmasına paralel olarak feodalizme karşı tavrını değiştirmiştir. 1789'da, Fransa'da bir iç savaşla feodalizmi tasfiye eden kapitalizm, daha sonra Almanya'da işçi sınıfının bir devrim hareketinden korktuğu için, kapitalizmi bir iç başkalaşım yolu ile, yani feodallerin büyük bir bölümüyle uzlaşarak geliştirmiştir. Çarlık Rusyasında ise, artık karşı devrimci hale gelmiş, Çarlık Rusyasındaki burjuva devrimine işçi sınıfı önderlik etmiştir. Günümüzde ise işçi sınıfına ve tüm halka karşı feodalizm ile iç içe kaynaşmıştır. Burjuvazi artık üretim ilişkilerini geliştirmemekte, tersine gelişmesine engel teşkil etmektedir. Pili tükenmiştir. İşçi kupon kırpmak, işçilerin ve tüm halkların mücadelesini bastırmaktadır. Emperyalist burjuvazinin siyasi eğilimi, baskıdır. Faşizmdir. O halde günümüzde burjuva demokrasisi şartlarında hiç bir ülke yoktur! Vardır. Bunlar feodalizmin burjuva devrimine tasfiye edildiği ülkelerdir. Bu ülkeler esas olarak sömürülen değil, sömüren ülkelerdir. Yani, emperyalist metropollerdir. Bu ülkelerde sermaye boldur. Ekonomik ve siyasi istikrar söz konusudur. Dolayısıyla sınıf mücadelesi yüksek boyutlarda değildir. Bunun için burjuvazi işçi sınıfına ve halka karşı şiddet uygulamaz. Uygulamaz çünkü, bu ülke halkları burjuva devrimlerinin ateşi içinde yaşamışlardır. Burjuva demokrasisi içinde elde ettikleri hakları kolay geri vermezler. Emperyalist burjuvazi

faşist olduğu halde zorunluluk meselesi olmadığından, faşizmi uygulamayı göze alamaz. Bu ülkelerde işçi sınıfı parlamentodan yararlanabilmekte, sınıf ideolojisini savunabilmektedir.

Ancak ekonomik krizlerin yüksek boyutlara ulaştığında, işçi sınıfının ve halkın mücadelesinin geliştiği buhranlı dönemlerde, işte o zaman göze hoş görünmeye çalışan burjuvazi işçi sınıfını ve tüm halkı faşizmin kanlı cenderesinde ezme ve böylece buhrandan çıkmak için faaliyete geçer. Bütün bunlar emperyalist ülkeler için geçerlidir, ve 2. Emperyalist genel savaş dönemindeki sosyal pratik tarafından ispatlanmıştır.

Gelelim, bizim gibi emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere: Emperyalizm bu ülkelere, bu ülkelerde feodalizmin burjuva devrimine tasfiye edilmediği henüz burjuva demokrasinin yasalarının geçerli olmadığı ama, feodalizmin cebir yasalarının geçerli olduğu şartlarda girer. Girdiği ülkelerde feodallerle anlaşarak talanına zemin hazırlar. Feodal yapıyı yarı-feodal yapıya dönüştürür. Sömürsüne aracı olacak komprador patronlar sınıfını yaratır. Komprador patronlardan ve toprak ağalardan müteşkil siyasi tekelini kurar. Bu ülkelerde gelişen emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmdir. Komprador kapitalizmi, feodalizme karşı değil, feodalizmle kucak kucağa geliştirir. Siyasi olarak feodalizmin cebir sopasıyla birlikte faşizm hüküm sürer. Çünkü bu ülkelerde 'eşitlik' 'özgürlük' bayrağı dalgalandırılmamıştır. Emperyalizmden, feodalizmden boşalan bu yere babasının hayrına bu bayrağı dikmez. Doğrudan doğruya kendi siyasi eğilimine, yani faşizme geçirir. Peki bu ülkelerde burjuva demokrasisi bayrağının talebi yok mudur. Elbette vardır. Bunlar emperyalist taraftan ezilen, o ülkenin emperyalist burjuvazisidir. Ancak burjuva devrimleri çağı kapanmıştır. Bu bayrak artık yere düşmüştür. Emperyalizm bu bayrağı selamlamaz çünkü kendisine karşıdır. İşçi sınıfı ve halka gelince onların sovyetler birliğinde, Çin'de, Kamboçya'da, sınamış kendi bayrakları vardır. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere faşizmin devamlı olmasının bir başka nedeni de bu ülkelerin esas olarak sömüren değil, sömürülen olduğudur. Bu ülkelerde sermaye azdır. Var olan sermaye zaten emperyalizme bağlı sermayedir. Elde edilen karın büyük bölümü emperyalistlere gider. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları emperyalistlere güven karın yerini, halkı daha fazla sömürerek doldurmak ister. Bu sömürü ve baskıyı, yani faşizmi gerektirir. Bu ülkelerde ekonomik ve siyasi istikrarsızlık söz konusudur. İstikrar sadece geçici ve kısa dönemlidir. Dolayısıyla bu ülke halklarının sınıf mücadelesi yüksek boyutlardadır. Komprador patronlar ve ağalar bu mücadeleleri barışçıl yöntemlerle çözemezler.

Şimdi ülkemize dönelim. 12 Mart'ın askeri faşist bir diktatörlük olduğuna katılıyoruz. Katılmadığımız 12 Mart'ın burjuva demokrasisini ihlal ettiği görüşüdür. Bu mümkün değildir, çünkü ülkemizde burjuva demokrasisi hiç bir zaman var olmamıştır. Kısık aralıkla sadece bunun kısıntılarını tatmıştır. 27 Mayıs'ta olduğu gibi. Ama 100 küsur senelik tarihimize bakacak olursak bunun devde kulak kaldığını görürüz. Kemalistler döneminde, M. Suphi gibi işçi sınıfı önderlerinin öldürüldüğünü, istiklal mahkemelerinde devrimcilerin uzun hapis cezalarına çarptırıldığını, grev yapan işçilerin katledildiklerini görürüz. Ulusun kendi kaderini tayin etmesinden önce demokratik bir basit kurallarından dır. Dersim'de, Kars'da, Koşgır'de vs. Kürt ulusunun katledildiğini, bunun yanı sıra bu günün devam eden türkleştirme politikasını, ezilen milliyetlere karşı Türk şovenizminin körüklenmesini görürüz. Yavaş yavaş ilerleyelim. İsmet paşa döneminde köylülerin köy meydanında jandarma tarafından falakaya yatırıldığını, Menderes döneminde kırmızı ışık altında gitar çalan gencin yargılandığını görürüz. Demirel döneminde Kanlı pazarı, DGM'leri, kanlı 1 Mayıs'ı, Ecevit döneminde Kıbrıs iş alını, gecekondu yıkımını daha yakın öğrencilerin katledilmesini görürüz. Tarihimizi açıp baktığımızda işkence, idam, katliam ve kan görürüz. 141 ve 142. maddelerle işçi sınıfının ideolojisinin yasaklandığını, fikir özgürlüğünün rafa kaldırıldığını, devrimci basın ve yayına baskıları görürüz. Peki bütün bunların neresindedir burjuva demokrasisi. Burjuva demokrasisi etiketten hakimsi sınıf partilerinin muhalefette olanın 'demokrasi' üzerine attığı nutuklara bakarak mı takınıyoruz. Oysa muhalefette 'demokrasi' havanıyor kesilen bu muhalefette hükümet olunca halkı inim inim inlettini görmüyoruz. Görülen odur ki hakim sınıflar faşizmi 'demokrasi' maskesi altında uygulamaktadırlar. Halkımızın yükselen mücadelesinin kontrollerinden çıktığını görünce maskelerini bir kenara fırlatıp açıktan açığa askeri diktatörlüklerini kurmaktadır.

Ülkemizde ki yönetim şeklini anlatmaya çalıştık. Ülkemizde komprador kapitalizmi ve feodalizm tasfiye edilmedikçe, emperyalizm kovulmadıkça faşizmin her zaman var olduğunu, 12 Mart'ların her zaman gündeme gelebileceğini gördük. Faşizme karşı mücadelemiz iktidar mücadelesi olduğunu, bu iktidarı burjuva demokrasisi değil, halk demokrasisi olduğunu gördük. O halde tek yol demokratik halk devrimi diyebiliriz.

TOPLU SÖZLESMELER

Son dönemlerde, B. Almanya son senelerde görülen işçi mücadelesine şahit olmaktadır. Daha önceleri, toplu iş sözleşmesi zamanı hemen hemen sadece basın işçilerinin direnişi olurken; bu sene başlangıçta liman işçilerinden gelişen grev dalgası metal iş kolunda sıçramış bulunuyor. Şu anda (14.3.78) B. Almanyanın bir çok büyük işletmesinde grev gidilmiş, yine önemli bir bölümünde ise grev hazırlığı yapılmakta, hatta oylama bitmiş grev günü beklenmektedir. Acaba bu bekleme neden olmaktadır ve neden toplu sözleşmelerde işçi ücretlerine istenen zam bütün işçiler için aynı seviyede bir miktar değilse (herkese 200 DM. vs gibi) işçilerin ücret durumlarına orantılı (herkese aldığı ücretin %8 i vs.) olmaktadır.

Bilindiği gibi işçilerin 200 küsur senelik şanlı bir mücadele tarihi vardır. İşçiler mücadelelerinin ilk dönemlerinde patronlara karşı tek tek mücadele veriyorlardı. Daha sonra birleşmelerinin gerekliliğini gördüler. Gerek patronlara ve gerekse onların düzenine karşı bir mücadele aracı olarak grevler yaptılar. Bu mücadelelerinde şehitler verdiler, hapis cezalarına çarptırıldılar, işgence gördüler, işsiz kaldılar ama her mücadele, her grev onlar için bir okul oldu. Birlikleri bozulmadı, daha da güçlendi. Patronlar ve onların devleti yaptıkları zulüm ve baskıların işçileri yıldırmadığını görünce, kaleyi içten fet etmek için, özellikle emperyalizm döneminde işçiler arasında rekabet sokmaya başladılar. Bu da ancak işçiler arasında ücret farklılıkları yaratmak, onları çeşitli ücret guruplarına ayırmakla mümkündür. En üst guruptaki işçiler patronun elde ettiği kardan asgari miktarda pay alırlar. Bunların görevi üretime katılmak değil, iş başında patronun usaklığını yapmaktır. İşyerlerindeki günlük yaşantımızda gördüğümüz ve biz işçilerin sırtında patronların patronların baskı aracı olarak vazife yapan maisterler, forarbayterler ve diğer yüksek gurupları işte bu cinsten kişilerdir. Bunlar artık işçi değil işçi ağası, işçi aristokratlarıdır. Patronlar, bizleri sömürerek elde ettikleri kardan bir miktar pay vererek elde ettikleri bir kişileri aracılığıyla, biz işçilere hem ekonomik ve hemde politik olarak etki istemektedirler.

Bu işçi aristokratları biz işçilerin devrimci atılımını söndürmek, mücadelemizi baltalamak için sözün ona "proleter devrimci" kesilirler. Görünüşte işçi haklarını savunurlar ama aslında onlar işçilerin gözüne kül serperler. Yolunu şaşırtırlar. Bunlar işçi hareketinin nabzını elde tutmak için çoğunlukla sendikacı olurlar. Sendikaya seçilen işçileri patronlar işten koparmaya onları sendika ağası yapmaya çalışırlar. Nitekim CHP işçiler üzerindeki hakimiyetini çeşitli sendikalarındaki sendika ağaları vasıtasıyla sürdürmeye B. Almanya'da SPD de yine aynı şekilde DGB'deki sendika ağaları vasıtasıyla işçiler üzerinde hakimiyet kurmaya çalışmaktadır. Sendika ağaları patronların ve ağaların düzeninden yararlanır. Onların için önemli olan patronların düzeninin yıkılmamasıdır. Bunun için onlar işçiler uyanmadıkça 'Ülke ekonomik durumunun bozulmaması' gerekçesiyle toplu sözleşmeleri patronun istediği şekilde bağlarlar. İşçi hareketlerinin kendi hakimiyetlerini yıkacaklarını anladıkları zaman ise göstermelik grevlerle, çeşitli dolaplar çevirerek işçilerin hırsını dindirmeye çalışırlar. Onlar sözde işçilerin birliğini savunurlar, gerçekte ise işçiler arasındaki rekabeti körüklerler. İşçilerin ücret guruplarına göre ayrılmasını savunurlar. Bu onların sendika ağası olarak varlıklarını devam ettirmelerinin gereğidir. Bunun için toplu sözleşmelerde ücret guruplarına orantılı zam isterler. Bütün işçilerin aynı seviyede zam almaları halinde alt ücret gurupları bir üst ücret gurubuna yükselecek, üst ücret gurubundaki artış olmayacaktır. Böylece giderekten işçiler aynı seviyeye gelecek işçi aristokratları, sendika ağaları ortadan kalkacaktır. Tek tek kişiler için üst guruba terfii ve bundan ötürü yağcılık, iltimas, fazla çalışma ortadan kalkacak, işçiler arasında rekabet son bulacaktır. İşte bunun için biz işçiler ücretlerimize aynı seviyede zam talep etmeliyiz. Sendika seçimlerinde sendika yönetimine, işçi aristokratları değil devrimci işçileri seçmeliyiz.

-KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!
-DEVİRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

G. CENGİZ

ATIF'DEN VE DERNEKLERDEN HABERLER

B.BERLİN TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER DERNEĞİ KURULDU

Batı Berlin'de ki Türkiyeli öğrenciler nihayet kitle derneklerine kavuştular. Türkiyeli Öğrenciler Derneği B.Berlin "TÖD-BB" 4 Şubat 1978 de yarıda kalan ilk Genel Kurul çalışmaları, 18 Şubat 1978 de tamamlanarak kuruldu. GK ve ön çalışmaları bir dizi meselelerde demokratları, devrimcileri aydınlatıcı yönleri sergiledi.

1978 başına kadar ATÖF üyesi olan B.Berlin Türkiye Öğrenciler Birliği'nin 1971-76 dönemi yönetimleri, ATÖF GK'larında çoğunluğun iradesiyle saptanan kararları uygulamayı redetmiş, 1976'da yönetime gelen, Rus Sosyal Emperyalizminin usaklığını yapan Sosyal Faşistler'de, devrimci öğrencilere karşı "Halkçı-Devrimci" ler ile bir ittifak oluşturmuşlardı. Bu ittifak, TÖB-BB'ni karşı devrimin bir aracı haline getirmiş ve ATÖF'ü yıkmaya yönelik bir çalışma yürütmekteydiler. 1978 başında ATÖF yöneticileri, 14. GK kararlarına dayanarak TÖB-BB ATÖF üyeliğinden attıklarını ilan ettiler. Çünkü TÖB-BB sosyal faşistlerin bir tekkesi halindeydi. TÖB-BB GK'una 200 e yakın öğrencinin katılmasına rağmen öde bu kitle yalnızca Genel Kurul Kitlesidir. Sosyal faşist tekke 10-15 kişinin elindedir. Tekkenin başını çekenlerin, Rus Sosyal Emperyalizmine usaklık siyasetleriyle şu veya bu şekilde dümenlerle öğrencilerin bir kısmını peşlerine takarak devrimci çalışmalarını engellemektedirler.

B.Berlin'de ki devrimci öğrencilerin görevi; Türkiyeli öğrencilerin ekonomik ve demokratik taleplerini savunarak, onları ülkemizde halkın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine desteklemek temelinde devrim kazanmaktır. Bununla tek doğru yolu örgütlü mücadeledir. TÖD-BB kurulmadan önce, B.Berlin'de ATÖF komitesinden arkadaşlar kendilerine anti-sosyal emperyalist, anti-sosyal faşist olduklarını söyleyen kişi ve gruplar ile yaptıkları toplantılarda; Öğrenci Birliği yönetimini sosyal faşistlerden almaya gücümüz yetiyorsa, propoganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik, gücümüz yetmiyor ise yeni bir öğrenci derneği kurulmasını önerdiler. Bu öneriyi yapanlar, bir dizi gazete etrafında örgütlenmiş olanlarca, sosyal faşizme hizmet, korkaklık vs. suçlamalarına uğradılar. Fakat bu suçlamayı getiren ve kendilerine "Proleter DEVRİMCİ" diyenler 15 gün sonra, ATÖF komitesi dışında bir komite oluşturarak yeni öğrenci derneğinin kuruluş çalışmalarına başladılar. 4 Şubat 78 de GK yapacaklarını açıklayan Sosyal Faşistler ile aynı gün GK yapma sevdasındaki komite, 4 Şubat'ta GK'un yapılacağını beş gün önce duyurmuş olmasına rağmen GK'a bir gün kalda salonun yerini ve toplantı saatinin değiştirildiğini bildirdi. GK başlamasına iki saat kala HK sempatisiz olduklarını söyleyen bir grup HY ve HB sempatisizleriyle birlikte çalışma olanaklarının olmadığını bunu ön çalışmalar sürecinde anladıklarını ve ATÖF komitesinden arkadaşları ile 14. GK kararları ışığında çalışacaklarını söyleyerek saflarımıza katıldılar.

4 Şubat'ta GK çalışmaları tamamlanamıyarak, büyük çoğunluk tarafından GK'un "En geç iki hafta içinde yapılması ve hiçbir şekilde üye kaydı yapılmaması" kararları ile ertelendi kalınan gündem maddesinden başlanılarak, 18 Şubat'ta çalışmalara devam edildi. 4 Şubat'ta iki GK yapılırken sosyal faşist tekkenin GK'una katılan, kendilerine DY gazetesinin sempatisizleri olduklarını söyleyen bir grup, sosyal faşist tekkeyi meşrulaştırırken koltuk kapamayıncasoluğu yeni öğrenci derneği GK'da aldılar. HY ve HB sempatisizlerinde bunlarla el ele vererek yeni üye kayıtlarının devam etmesinde direnerek, bir kaç koltuk kapma sevdasına düşerken ağzlarından hiç düşürmedikleri demokratik kavramını ne şekilde anladıklarını kanıtladılar. Uzun uzadıya tartışmalardan sonra GK yeni üye kaydını bir kez daha rededince HY ve HB sempatisizleri çıkarlarını provokasyonda aradılar. İşi divanı yumruklamaya GK'a küfredmeye kadar vardılar. Söylentiler ve yalanlar üzerine inşa ettikleri provokasyonameler ile ATÖF'e saldırılarını yoğunlaştırdılar. Halkın Yolu sempatisizlerinden biri, halk ozanı ŞAH TUNA'nın gözlerinin açılması için yardım kampanyası konusunda verdiği önergenin (!) lehinde konuşurken ATÖF'ün daha önce Şah Turna'yı B. Almanya'ya getirdiğini, konserler verdirdiğini ve gözlerinin açılması için toplanan paranın ATÖF'lüler tarafından verildiğini öne sürdü. Bu iddianın yalan olduğunu ve önerge lehine konuşanın sahtekarlığı bizat 19.4.77 tarihli HY gazetesi 10. sayı- sı sayfa 15 de Şah Turna ile yaptığı röportaj ile ispatlamaktadır.

"Ş.Turna - Tedavi olanağı vardır. Aşağı yukarı 8 sene önce konser vermek için ve tedavi olmak için Almanya'ya gittim. Muayene eden doktorlar, tedavi imkanının olduğunu söylediler. Fakat maddi imkânım olmadığı için ve sigortasız olduğum için tedavi olmadan Türkiye'ye dönmek zorunda kaldım. (.....) 1974 yılında ETOF Derneğinin (NOT: burada ATÖF muhtemelen ETOF yazılmış) Berlin'de düzenlediği konserin geliriyle Almanya'da gözlerimi tedavi ettirebilecektim. ETOF Almanya'da öğrenim yapan Türk öğrencilerinin kurdukları bir dernekti. (.....) Böyle yapmadığım için pasaport vermiyerek havadan, sudan gerekçeler getirerek tedavi imkanımı ortadan kaldırdılar."

Yazıdan anlaşıldığı gibi Ş.Turna, 1974 de pasaport alamıyarak yurt dışına çıkamamıştı. Bu tür yalanlar öne sürerek, GK çalışmalarını dağıtmak isteyenlerin provokasyonları da işe yaramayınca GK'u terk etmişlerdir. HK sempatisizleri da birçok konuda yakınlığı olduğu HY ve HB sempatisizleriyle birlikte hareket etti ve onların GK'u dağıtma çabalarına ön ayak oldu.

Kendilerine "Yurtsever-Devrimci Öğrenciler" adını takan bir grup, GK çalışmalarını sabotaj etmeyi başaramayınca, bir bildiri ile tekkeci zihniyetleri açıklamakta gecikmediler. Esas olarak tekkelerini kurmayı amaçlayanlar, öğrenci derneği GK da tutunamayınca bu GK'un anti-demokratik olduğunu öne sürerek başka bir öğrenci birliğinin "TYÖB" kuruluş çalışmalarına çağırıda bulunmaktadırlar. Öğrencilerin bölünmüşlüğüden yana olan ve tekkeci bir zihniyet izleyen, bu anlamda da karşı devrimci hizmet edenler, ATÖF komitesinden GK'a katılan arkadaşları "anti-demokratik, sekte, darbeci ve birlik düşmanı" olarak suçlamaktadırlar. Bu suçlama ayakları havada bir suçlamadır. GK'a katılanların çoğunluğunun aldığı kararları anti-demokratik vs. olarak nitelendirenler, demokrasi düşmanı olanlardır. Birlik düşmanı sözcüğü bunu söyleyenlerin kendine özgüdür. Çünkü, birlikten ilkesizliği anlayan ve son tahlilde emperyalizme hizmet edenler, ilkel bir birlikte yana olan devrimcileri, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini destekleyenlere saldırmaktadırlar. TÖD-BB'nin de demokratik bir kuruluş olmadığı safsatasını yaymaya çalışan Yurtsever-Devrimci-Öğrenciler kendi tekkelerini kurmaya çabalamaktadırlar. TÖD-BB'nin bir tekke olamayacağına inananlar, asılsız saldırılara geçmişlerdir. Kendilerinin devrimci olduklarını söyleyenler için bu çıkar yol değildir. TÖD-BB'nin anti-demokratik olduğunu ispatlamadan, provokasyon ve demogojilerle işi yürütmek isteyen dar kafalı, tekke zihniyetli bölücüler, karşı devrimcilerdir. Özeleştirilerini yapmadıkları veya TÖD-BB'nin anti-demokratikliğini kanıtlamadıkları sürece de böyle kalmak zorundadırlar.

Öğrencilerin bütünlüğünden yana olan ve B.Berlin'de ki Türkiyeli öğrencilerin çoğunluğunu halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine desteklemeye kazanmak isteyenlerin TÖD-BB içinde çalışma olanakları vardır.

Almanya'da Türkiyeli öğrencilerin tek demokratik örgütü olan ATÖF'e üye olan ve ATÖF 14. GK'unda çoğunluğun iradesiyle alınan kararlar ışığında çalışmalarını yönlendiren ve de TÖD-BB GK'unda çoğunluğun aldığı kararlar doğrultusunda çalışma anti-demokratik olarak nitelendiremez. TÖD-BB GK'unun başında 88 üyenin çoğunluğunun aldığı kararlardan biri "ATÖF'e üye olmak, ATÖF içinde demokratik merkezîyetçilik ilkesine uymak ve ATÖF 14. GK kararları ışığında" çalışmaktır. Alınan böyle bir kararın ardından ATÖF'e saldırılar ve ATÖF siyasetini benimsiyenleri klik olarak nitelendiren ve demokratik merkezîyetçilik ilkesini "ATÖF yönetici kliğinin emirleri" olarak nitelendirenlerin demokrasiden bahsetmeye hakları yoktur. Ayrıca ATÖF siyasetini benimsiyenlerin, TÖD-BB içinde bir dizi gazetenin satılması karar tasarrısına karşı çıkmalarına rağmen, çoğunluğun kararına hiç değinmemektirler. Yurtsever-Devrimci öğrenciler demokrasiyi işlerine geldiği şekilde anlamaktadırlar. Bunlar kursa kursa, ancak B.Berlin'de Türkiyeli öğrencilerin bölünmüşlüğüne hizmet eden bir tekke kurarlar.

Öğrencilerin bölünmüşlüğüden yana olanların tüm çabalarına rağmen GK başarıyla sonuçlanırken ATÖF'e üyeliği ve ATÖF 14. GK kararları ışığında çalışmayı ve de ATÖF'ün demokratik merkezîyetçilik ilkesine bağlılığı kararlarştırarak, kurucu üyeliği sıfatını taşıyacak yönetim kademesini seçti.

B.Berlin'de devrimci öğrencilere düşen görev; kitle örgütümüz TÖB-BB içinde çalışarak onu her bakımdan güçlendirmek, ülkemizde emperyalizme-komprador kapitalizme ve feodalizme karşı yükselen halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinde, uluslararası alanda da emperyalizme-sosyal emperyalizme-faşizme-sosyal faşizme ve her türlü gericiliğe karşı bükülmez bir silah haline getirmektir.

TÖD-BB YK

HDF'NİN GERÇEK YÜZÜ

İŞÇİ ARKADAŞLAR

Halkçı devrimciler 18.2.1978 de Ulm'de bir halk gecesi verdiler. Gecenin ismi ne kadar "HALK GECE" idiysede özünde bir export gecesi idi. Gecenin açılış konuşmasını tamınmış export HACI İSMAİL KOÇARSLAN yaptı. KOÇARSLAN açılış konuşmasında ozanları tanıtırken "bantları bizde en çok satılan" diyerek dükkanında var olan bantların reklamını yapıyordu. HDF'nun bu sömürücü exportlarla bütünleşmesi bu işçi düşmanlarının ne derecede işçilerden yana olduğunu kanıtlamaktadır. Bu işçi düşmanı hainler gecenin biletlerini 10.- DM a satmışlardır. Biletlerin neden bu kadar pahalı olduğunu soran devrimcilere "ne yani sizin geceniz gibi 5.- DM mı olsun" diye birde alay etmişlerdir. Geceye gelen halkımızın politik inançlarını istismar ederek ECEVİT'in bir kartpostal resmini 5.-DM a satmışlardır. Diğer taraftan arada bir oparlörden bağırarak bazı nakliyat şirketlerinin reklamını yapmışlardır.

İŞÇİ ARKADAŞLARI

Kendi siyasal düşüncelerinin paralelinde olmayan ozanları sürekli tehdit ederek "su türküyü söyleyeceksin, şunu söylemeyeceksin" diye pazarlık yapmak istemişlerdir. Fakat bazı ozanlar bunları dinlemiyerek halk ozanının, halka olan sorumluluğunu göstermişlerdir. Bu ozanlardan gene bazıları halkımızın acılarını, sefaletini ve mücadelesini dile getirmiş, Türkiye'de ezilen bir ulus olan Kürt ulusunun üzerindeki milli zulmü vurgulayarak kürçe türküler söylemişlerdir. Gecede MÜCADELE gazetesini satmak isteyen devrimcileri bu gazeteyi sattırmamışlardır. Gecenin çıkışında MÜCADELE gazetesi ve ATIF 2. Genel Kurul Belgelerini satan devrimcileri burada engellemek istemişler, fakat kitlelerin tepkisi ile susmuşlardır.

Gecede sürekli olarak atılan "FAŞİZME ÖLÜM BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE" sloganlarından rahatsız olmuş ve bu sömürücü export KOÇARSLAN'la birlikte gecede arkadaşlarımızın çantalarını yoklamak istemişlerdir. Gecenin sürekli olarak lehimize gelişmesi bunları iyice hırçınlaştırmış saat 11 den sonra, her ay MÜCADELE gazetesi satışlarında arkadaşlarımızı ölümlü tehdit eden hem Türkçeşçilerin hem kendi derneklerine üye ne oldukları belirsiz kişileri kolluk takarak görevlendirmişlerdir.

Biz dernek olarak bunları devamlı olarak halkın karşısında tartışmaya davet etmekteyiz. Fakat bunlar kendi kof düşüncelerine güvenmeyerek bundan kaçınmakta bizi ve ATIF'i bir takım dedikodularla yıpratmaya çalışmaktadırlar.

İŞÇİ ARKADAŞLAR

HDF'nun işçi düşmanı yüzünü gizlemek için suratına taktığı "HALKÇI DEVRİMCİ" maskesini yırtalım. Bunların işçi düşmanı yüzünü halkımıza gösterelim. Bunların komprador patronların ve toprak ağalarının temsilcileri oldukları, onun için bunların buradaki Türkiyeli işçilerin haklarını savunamayacaklarını bilmeli ve anlatmalıyız. Haklarımızı almak için exportların güdümlüdeki derneklerle değil işçilerden yana derneklerle birleşmeliyiz. Gücümüzü HDF gibi işçi düşmanlarıyla değil ATIF gibi işçi dostlarıyla birleştirmeliyiz.

YAŞASIN DERNEĞİMİZ ULM TÜRK HALK OCAĞI !
YAŞASIN A T İ F !

DORTMUND

Biz Dortmund ve çevresi Türkiyeli işçi ve emekçi gençlik derneği çatısı altında 14.1.1978 tarihinde gençlik kolunu oluşturduk.

Gençlik kolunu oluşturmamızdaki amaç, Dortmund ve çevresindeki Türkiyeli gençleri bir çatı altında toplamak ve sorunlarımıza bir çare aramak amacıyla bir çatı altında birleştik. Bu sorunların gerek yarısı sömürge, yarı-feodal ülkemiz Türkiye'de, gerekse içinde yaşadığımız emperyalist B. Almanya'da tüm sorunlar zincirinin bir halkası olduğunun bilincinde hareket ettik. Kesin kurtuluşumuzun işçi sınıfı önderliğinde sömürü ve baskı saltanatının yıkılmasıyla mümkün olacağı bilincindeyiz.

İşte biz gençler bu mücadeleye en aktif bir şekilde omuz vermek için derneğimiz çatısı altında, mücadeleciler birliğimizi gerçekleştirmek için bir gençlik kolunun kurulmasının, atılması gereken çok önemli bir adım olduğunun inancındayız. Kurduğumuz gençlik kolunun özel sorunlarımıza çözüm araması bakımından önemli bir yeri olacaktır. Çünkü biz gençler, kimimiz öğrenci, kimimiz emekçi (hem okuyup hem çalışan) ve bir bölümümüzde işsiz bulunmaktayız.

Bizlere düşen en acil görev B.Alman emperyalizminin yoz kültürü altında ezilen, bu kültürle eğitilen, bir türlü çıkış yolu bulamayan Türkiyeli genç kardeşlerimizi buralardan kurtarıp, bu emperyalist yoz kültürün (diskotek, seks, içki, kumar vs.) esas olarak kime hizmet ettiğini açıklayıp, bu kültürün halkımıza değil halk düşmanlarına hizmet ettiğini kavratmaktır. Bunun yanında halkımızın öz kültürü olan halk türkülleri, halk tiyatrosu, folklorünü yaymaktır.

B.Berlin eylem komitesi' bas tarafı 4. sayfada

lardon aktarmaların kaynaştırılması şeklinde ortaya çıkarılması, genel olarak toplumlar tarihi şeklinde bir içeriğe sahip olması ve toplumların yapısında kadının yerinin ikincil durumda olması, devrimci mücadelede kadınların yerinin belirtilmemiş olması, 8 Mart'ın önemine ağırlık verilmemiş olması, feminizm konusuna değinilmemiş olması görülen başlıca hatalar idi. Aynı zamanda da yazı dili ağırdı. Eylemde enternasyonalizme hiç önem verilmedi. Gerek alman gerekse diğer yabancı teşkilatların önemli bir kısmının dahi kulak asmadığı Dünya Emekçi Kadınların Mücadele gününde en azından konferans yazısının öz olarak tercümesinin yapılarak böyle bir eylem onlarında katılmasının sağlanmaması olumsuz bir yönü. Eylemin örgütlenmesinde bir çok eksiklikler ortaya çıktı. Kısaca özetlersek; Başta eylem yerine zamanında gelen çok az kişi vardı, hatta eylem komitesinde görevli olanlardan çoğu bile geç gelmişlerdi. Eylem katılanların az oluşundan da anlaşılacağı gibi yeterli propoganda ve ajitasyon yapılmamıştı. Daha bunların yanı sıra bir dizi organizasyon hataları sayılabilir. Afişler yine zamanında gelmedi. Yazı ve bildiri oldukça gecikti.

12 Mart -Faşizmi protesto eylemine gelince, fazla bir farklılık görünmedi. Konferans yazısının içeriği genel olarak olumlu olmasına rağmen, görebildiğimiz hatalar ana hatlarıyla; Yazının belirli bir düzenliliği takip etmemesi, sürekli olarak şu veya bu şekilde işkencelerin yapıldığından bahsedilmesi yani sıra emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı gelişen halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinin yazı içinde sin-dirilmesi. Bunun yanı sıra bildirinin oldukça uzun ve çok az kişi tarafından okunduğu kanısındayız. Propoganda ve ajitasyon oldukça yetersizdi ve eylem katılan kitlede fazla değildi. Yabancı kuruluşlara haber verilmesine rağmen, parmakla sayılacak kadar azlardı. Eylem katılanların disiplinsizliğinin yanı sıra, teknik hatalar birbirini izlemekteydi. Organizasyon oldukça zayıftı. Afişler elimize eylem iki gün kala ulaştı.

Her üç eylemde komitelerin işlerliğini, eylemlerin gelişiminden ayrı olarak ele almak gerekir. Komitedeki arkadaşların birbirlerinden kopuk çalışmaları, toplantılara zamanında gelmemeleri, verilen sözlere sadık kalınmaması ve çalışmaların kişisel gayretlerle yürütülmeye çalışılması komitenin işlerliğini sekteye uğratmaktaydı. Gerek yazıları hazırlayan gerekse eylemin uygulanmasını sırtlanan arkadaşların yetersizliği tayin edici olmamakla birlikte tayin edici bir rol oynamıştır. Propoganda ve ajitasyonda bildirilerin dağıtılmasıyla yetinilmekte önemli hatalardan biriydi. Görev alanların görevlerini zamanında yerine getirmeyişleri ve denetim mekanizmasının çalıştırılmaması önemli aksaklıklara yer vermiştir.

Bu son eylemlerdeki hataların ortak yanlarını ve bu hataların kaynaklarını özetleyecek olursak:

Eylem komitesinin görevini eylemin tüm yükünü sırtlanmak olarak düşündük, eylemi şahıslar üzerinden yürütmeye kalkıştık.

İKTÖF

K.T.F.D. TEMSİLCİLİĞİNİ
PRETESTO EYLEMİNE (PICKETING) KATILALIM

İçinde bulunduğumuz ders yılı içinde, 1 K.T.F.D. olarak verdiğimiz mücadele sonucunda 11 arkadaşımıza (okul duhuliyelerini kapsayan) burs alınmıştı. Ancak 11 arkadaşımızdan bir tanesi İngiliz devletinde burs tedarik edince ve iki tanesi de parasızlık nedeniyle okumayı bırakmak mecburiyetinde kalınca, K.T.F.D. temsilciliğinden elde edilen bursların başka arkadaşlara devredilmesini talep ettik. Fakat K.T.F.D. temsilciliği bunu reddetmekte, daha önce veremeyi kabul ettiği üç bursu vermemekte diretmektedir.

Bunun yanında İngiltere'de öğrenim görmekte olan Kıbrıslı öğrencilere burs ve yurt verilmesi için K.T.F.D. bütçesinde ödenek ayrılması için Eğitim Bakanlığı ile yaptığımız temaslara verimli olmamıştır. Bu yüzden haklarımızı almak için elimizdeki tek gücümüz olan örgütümüzün burs ve yurt mücadelesindeki kesin kararlılığını ortaya koymanın zamanı gelmiştir.

10 Mart 1978 Cuma günü İ.K.T.Ö.F. olarak K.T.F.D. temsilciliğine bu seneki liste hakkında (picketing) protesto eylemi ortaya koyacağız. Haklarımızı almak için örgütlü ve aktif bir mücadele vermenin gerekliliğini kavramış olan tüm yurtseverleri 10 Mart 1978 Cuma günü en geç saat 11 de İ.K.T.Ö.F. lokalinde toplanmaya çağırıyoruz. Lokalimizin adresi 388/a, Green Lanes, Harringay N.4

BURS VE YURT MÜCADELEMİZE AKTİF OLARAK KATILALIM!

Eylemler yönetim kurullarından kopuk olarak ele alındı. Bu hatalara aynı zamanda YK'larında ortaklık. Çünkü onlar, biz bu işler için bir komite seçtik bunlar işi yürütürler şeklinde düşünüp kendilerini eylemlerde sorumlu görmediler. İşin kolayına kaçmayı tercih ettiler. Çalışmalarımızda gördüğümüz hataların kaynağını ise; Dar görüşlülük, tecrübesizlik, bireyci çalışma ve disiplinsizlik oluşturmaktaydı.

İlke olarak eylem komiteleri doğru bir şey. Fakat bu tür komitelerin çalışmalarını yönetim kurullarından kopuk olmamalıdır. Eylem komitelerinin görevi bütün işleri yüklenmek değil, eylemleri örgütlemek olmali, bireyci bir çalışma tarzını değil kollektif çalışmayı prensip edinmelidir. Dar görüşlülüğü yıkıp daha fazla kafa yorarak tecrübesizliğin önüne geçmeye çalışmalıyız. Görevlerimizin önemini kavrayarak daha ciddi bir çalışmaya sarılmalıyız. Gerek eylemi yürütenlerin gerekse eylem katılanların disiplinsizliğinin nedenleri üzerinde durmalı, dağınıklığa yer vermemeliyiz. Çalışmalarımızı planlı yürütmeliyiz. En azından komitedeki arkadaşların birbirlerini ve de komitenin, görev alan arkadaşları denetlemesini sağlamalıyız.

Propaganda ve ajitasyonda bildiri dağıtımını ile yetinilmemeli, kitlelerle direk ilişkilerde bulunmalıyız. Örgütlenmelerde kendiliğindencilğe yer vermeliyiz.

Biz bunların yanı sıra aynı zamanda A.TİF ve A.TÖF yönetim kurullarında hatalı olduğu görüşündeyiz. Çok kısa bir zaman içinde üç eylemin arka arkaya yapılması kararlaştırılıyor ve bunlardan ikisinin hazırlanmasında B.Berlin'e veriliyor. Eylemlerin yürütülmesinde de, eylemleri yürütebilecek olanların azlığı ve tecrübesizliği düşünülmüyor. Yazılar, bildiriler, afişler, dıslar vs. zamanında gelmiyor. Daha bir dizi hatalarda söz konusu. Bunların önüne geçebilmek için, eylemlerde gücümüzün düşünülmesi, planlı bir şekilde çalışılması, kendiliğindencilğe yer verilmemesi ve her şeyin kısa bir zaman sıkıştırılmaması, güvenin yanı sıra denetime daha da önem verilmesinin gerekliliği kanısındayız.

Her eylemin olumlu ve olumsuz yönlerinin olduğu gibi, görüşümüzce, bu son eylemlerin olumlu yanlarından biride; bir dizi hatalarımızı görebilmemiz, bunların kaynaklarını araştırarak ortaya çıkarmaya çalışmamızdır. Şimdi ise önümüzdeki görevimiz, bu hataların kaynaklarını kurutmaya yönelmemiz ve hatalarımızın üzerine cesaretle yürüyerek en azından hatalarımızın önemli bir kısmından arınmak, önümüzdeki eylemlerde bunları tekrarlamamak olmalıdır.

B.Berlin Eylem Komiteleri

- MHP VE BENZERİ DERNEKLER KAPATILMALIDIR!
- YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLARIN MÜCADELE GÜNÜ 8 MART!
- 12 MARTLAR HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!
- YAŞASIN A.TİF ve A.TÖF

KONSTANZ

İŞÇİLER, ÖĞRENCİLER, DEMOKRATLAR !.

7 Mart 1978 Salı gününde, Üniversite temizlik işçileri haklı bir direnişe geçtiler. Üniversitede 2 si Yugoslav ve geri kalanı Türkiyeli olan 25 kadın ve erkek işçi haklı ekonomik ve demokratik talepleri uğruna direniyorlar. İşçiler, işyerinde patronun ve onun uşaklarının baskılarına bir son diyerek, kendi sınıflarının çelikten birliğinin bir örneğini gösteriyorlar. Nedir işçilerin patrona sundukları talepleri:

1. 6.- DM'lık saat ücretinin 6.50 DM'a yükseltilmesi yani 50 Pf. zam.
2. İşyerine giriş-geliş yol parasına mükabil 25.- DM
3. İşyeri kaza sigortası.
4. Çarşamba günleri bütün işçilere çalışma imkanının tanınması.
5. Patronun işçiler üzerindeki baskılarına son verilmesi ÖRNEĞİN: Sigara içilmesi serbest olması; Şefin bürosunda işçilerin kendi aralarında ana dillerinde konuşma yasasının kesinlikle kaldırılması; Hafif temizlik makinalarının kullanılma hakkı; İş saati bitiminde anahtar tesliminde, anahtarları teslim alan adamın zamanında yerinde olması..

İşçiler bu taleplerini Üniversitede Stern Servis denilen, temizlik firmasının patronu Müller'e 6 ay öncesinden iletmisler, fakat patron ise isteklerini yerine getireceğini, bununla yılmazda mümkün olacağını söylemişti. Patronun yalan söylediğini, kendilerini uyutmaya çalıştığını farkeden işçilerse, bu sefer 25 imzaları ile yazılı olarak patrona bildirdiler ve patronun hemen yazılı cevap vermesini istedikler. Patron ve uşağı bunu reddetti, işçileri toptan işten çıkarmakla tehdit ettiler. Sendikası olan işçilerse bu tehditlerden yılmazdılar, toplu halde işi bıraktılar. 2 gündür süren direniş, işçilerin istedikten sonra nasıl bir dayanışma örneği verebileceklerinin delilidir... Bu işçi sınıfının tüm sınıf özellikleriyle, sömürücü hakim sınıfların iktidarına karşı nedenli güçlü bir sınıf teşkil ettiğinin küçük pratik bir örneğidir. İşçi sınıfı, baskı ve sömürüyü kaldırma yolunda, muhakkak daha büyük mücadele örnekleri verecektir. Ergeç bugün için kendisine ücretli kölelik yaptığı Burjuvazi'yi ve saltanatını kaldıracaktır. Tarih, toplumda ezenler ve ezilenler olduğu müddetçe, sınıf mücadeleleri tarihi olmuştur. Ve tarihin akışı bizlere ezilenlerin, ezen sömürücülerin saltanatını yıkacağını göstermektedir. Modern Kapitalist toplumda, üretim araçlarını elinde bulunduran Burjuvazinin hakimiyetini kaldırma görevini tarih, burjuvazinin mezar kazıcıları olarak işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir.

- YAŞASIN ÜNİVERSİTE STERN SERVİS TEMİZLİK İŞÇİLERİNİN HAKLI DİRENİŞİ !
- YAŞASIN İŞÇİLERİN YIKILMAZ ÇELİKTEN BİRLİĞİ !
- KAHROLSUN BASKI VE SÖMÜRÜ !
- YAŞASIN İNTERNASYONAL DAYANISMA !

12 Mart, baştarafı 2. sayfa

Onların uğruna verdiği mücadele, Rus sosyal emperyalizminin hakimiyetinde sosyal faşist bir diktatörlük uğruna verilen bir mücadeledir.

Faşizm, TC kuruluşundan bu yana parlamenter maskeli faşizm olarak hakimiyetini sürdürmektedir. Hakim sınıflar halkımızın kendilerine karşı yükselen mücadelesini bastırmak için faşizmi daha da koyulaştırmaktadırlar. Nitekim 12 Mart 1971'de böyle olmuştur. Halkın yükselen mücadelesi 60'ların sonlarında doruğuna erişerek emperyalizmin varlığını ve komprador patron-aga devletini tehdit eder duruma gelmiştir.

Emperyalistler ve uşakları bu durumun çözümünü hüküm sürmekte olan faşizmi daha da koyulaştırmak için, askeri faşist 12 Mart darbesini sahnelemişlerdir.

12 Mart darbesi; Türkiye'nin emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının doğal bir sonucudur. Bu yapı hüküm sürdüğü, bu yapının iktidar şekli de faşizm olacaktır. Bu yapı bir devrimle param parça edilmedikçe faşizm de var olacaktır. 12 Mart lar gündemde olacaktır. Ülkemizde faşizmin yıkılması ancak bir devrim meselesidir. Bu devrim ülkemiz şartlarında Demokratik Halk Devrimidir. Demokratik Halk devrimiyle emperyalizm Türkiye'den def edilecek, komprador kapitalizm tasfiye edilecektir. Yani faşizm, demokratik halk devrimiyle yıkılacaktır.

- KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!
- KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM!
- KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ!
- 12 MARTLAR HALKİMİZİN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!
- YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

FİLİSTİN

Tutuklu Filistinli gerillalar

İsrail'de bulunan tutukluları kurtarmak amacıyla Filistinli gerillalar Tel-Aviv yakınlarındaki bir otobüsü rehin almış ve karşılığında İsraildeki tutuklu Filistinlilerin serbest bırakılmasını talep etmişlerdir. Daha sonra İsrailiiler tarafından otobüse atılan bombanın Filistinliler tarafından atıldığı ileri sürülmüş, İsrailiiler Amerikan emperyalizminin de desteğini alarak, Güney Lübnana karşı büyük bir saldırı başlatmışlardır. Bu saldırıya 30 bin dolaylarında asker katılmış, çok sayıda sivil ölmüş, ve bir hastahane yıkılmıştır. İsrail tarafından, G. Lübnana girilen bu en büyük saldırıda kanlı çarpışmalar yapılmış ve Filistin köyleri büyük hasara uğramıştır. İsrailin, hava, deniz, ve karadan saldırdığı bölgedeki Filistinli gerillaların sayısı 5-6 bin dolayındadır. İsrailiiler, paraşütçü birlikleri indirdikleri Bint Cebel kasabasını ele geçirmiş, Sur kentine de denizden çıkarma yaparak 5 km. uzaktaki Azizye, Haniye ve Raşidiye kasabalarına saldırmışlardır. İsrail, Lübnan sınırında önemli kilit noktaları sayılan Hişam ve İblus Saki köyleriyle, Nakura kasabasının İsrail kuvvetlerinin eline geçmiştir. Bu arada İsrail uçakları 20 bin Filistinli göçmenin yaşadığı Sabra kampını bombalamışlardır.

Filistinli kuvvetler, İsrailiilerin "Skyhawk" uçağını, işgal altındaki toprakların yakınına düşürmüşlerdir. Bu arada, Arap Barış gücünün İsrail uçaklarının saldırısına karşı Suriye'den uçaksavar topları istemiş, ve Suriye de bu talebi kabul etmiştir.

İsrail Başbakanı Menahem Begin, Savunma Bakanı Ezer Weizman ile İsrailiilerin ele geçirdiği Lübnanın sınır bölgelerine girmiş, daha sonra Kudüse dönerek Bakanlar Kurulunu olağanüstü toplantıya çağırmıştır. Begin, toplantıdan sonra yaptığı açıklamada, İsrail saldırısının amacına ulaştığını söylemiştir. Begin, İsrail ordusunun, Filistinlilerin Güney Lübnana bir daha ayak basmalarını sağlayacak bir anlaşma imzalanıncaya kadar, bu bölgede kalacağını açıklamıştır.

Öte yandan İsrail Dışişleri Bakanlığının bir sözcüsü, İsrailin Güney Lübnana karşı giriştiği hareketin, Birleşmiş Milletler yasasının 51. Maddesi gereğince uygulanmış bir "savunma" hareketi olduğunu ileri sürmüştür. İsrail savunma bakanı Weizman Güney Lübnanı işgal etmek niyetinde olmadıklarını fakat sınır boyunca bir "güvenlik kuşağı" kurmaya karar verdiklerini söylemiştir.

ABD Dışişleri bakanı Cyrus Vance de İsrailin Lübnana saldıracağını "Saldırıdan çok az önce" kendisine haber verildiğini söylemiştir.

Adını açıklanmasını istemeyen bir Amerikan Dışişleri Bakanlığı yetkilisi Amerika için, İsrail kuvvetlerinin nereye kadar ilerleyeceklerinin önemli olduğunu söylemiştir.

Lübnan'da 350-400 bin kadar Filistinlinin barındığı göçmen kampı vardır. Bu kampın en önemlileri, Sabra Şatila, Kar Elias ve Burç Baracniye, Beyrut'un güney banliyösünde bulunmaktadır. Beyrut'un doğu banliyösündeki Cisirül Paşa ve Tel Zaatar ise, Lübnan iç savaşı sırasında tahrib edilmiştir.

İsrail'in, Lübnan'daki Filistin Halk Gerillalarına karşı 1973 yılından beri "milsilleme" adı altında yönelttiği saldırılardan bazıları şunlardır:

20 Şubat 1973: Filistin Gerillalarının Mayıs 1972'de 26 kişinin ölümüyle sonuçlanan Tel-Aviv havaalanındaki ve 11 İsraili siyasetçinin ölümüyle sonuçlanan Münih Olimpiyatlarındaki eylemlerinden sonra, 20 Şubat 1973'de İsrail Kuvvetleri Kuzey Lübnan'da iki Filistin Gerilla üssünü imha ettiler. 16 Mayıs 1974: Filistinli gerillaların Maa-lot'daki bir okulda rehine tuttukları kişilerden çoğu çocuk olmak üzere 28'inin ölmesinin ertesi günü, İsrail uçakları Lübnan'daki Filistin kamplarını ve köylerini bombalamaya başladı. İsrail kuvvetlerinin baskın şeklinde saldırıları dokuz ay devam etti.

Aralık 1975: İsrail kuvvetlerinin Lübnana giriştiği baskınlar sırasında 100 Filistinli öldü, 150'den fazla da yaralandı.

Ağustos 1977: Sınırda yakın bir Filistin köyünde, 14 kişi İsrail kuvvetleri tarafından öldürüldü.

9 Kasım 1977: İsrail uçakları güney Lübnan'daki Filistin gerilla üslerini bombaladı, 87 kişi öldü, 105 kişi yaralandı.

İsrail tüm bu saldırılarını, son saldırısında olduğu gibi Amerikan emperyalizminin de desteğini alarak yapmıştır.

İsrailin, Filistine saldırıları bir "milsilleme" boyutlarını aşmış, ve Filistinlilerin Lübnan'daki varlıklarına son veremeyi amaçlayan bir soy-kıyımlı niteliğine bürünmüştür.

Tüm saldırılar, Filistin halkının mücadelesini durduramayacak ve er geç başarıya ulaşacaktır.

S. Aydemir

İsrailiiler tarafından binlerce Filistinli katledildi

AMERİKA

Amerika'da kömür işçilerinin 3 ayı aşkın bir süredir devam eden grevi, mahkeme kararı ile durdurulmuş, ve 160 bin kömür işçisi işbaşı yapmaya çağırılmıştır.

Başkan Carter kömür işçilerinin grevinin ülke ekonomisine ağır darbe verdiği gerekçesiyle 10 Mart 1978'de mahkemeye baş vurarak Taft-Hartley kanununun uygulanmasını istemiş, mahkeme başkanı Robinson, Maden işçileri sendikası ve İşverenler Sendikası avukatlarını dinledikten sonra, işçilerin işbaşı yapmalarını öngören emri imzalamıştır. Taft-Hartley kanuna göre, işçiler 80 günlük bir süre için işlerinin başına dönmeleri gerekmektedir. Bu süre de, anlaşmazlık içinde olan tarafların masa başına oturarak, uzlaşma zemini yaratmaları için tanınmıştır.

160 bin kömür işçisinin grevi sürerken 3 ile 5 Mart'ta, işverenle işçi sendikaları arasında anlaşmaya varılmış, ancak bu anlaşma işçiler tarafından reddedilmiş ve işçiler greve devam etmeye karar vermişlerdi. İşçiler sendika ve işveren arasında varılan ve 3 yılda % 37 oranında da ücret artışı sağlayan anlaşmayı, grevleri yasakladığı ve sosyal güvencelerin yetersizliği gerekçesiyle red etmişlerdi. Grevci işçiler, ancak Başkan Carter'in madenlere el konulması için federal bir yasa çıkardığı takdirde işbaşı yapacaklarını açıklamışlardı. Grevciler, böyle bir önlemin kendi haklarını koruyacak nitelikte olduğunu ifade etmişlerdi.

B. ALMANYA

Geçtiğimiz ay içinde B. Almanya'da Liman işçilerinden sonra Metall ve basın işçileri de greve gittiler.

Basın endüstrisi için getirilen "yeni teknik sisteme" karşı, basın işçilerinin işyerlerinin güvenliği için gelişen direniş, ve işverenlerin uyguladığı lokavtlar 20 Mart'ta sona ermiştir. 22 sayfalık antlaşma kurallarınca, işçilerin iş yeri güvenliği sözde sağlanmıştır(!)

Bu anlaşmaya göre, bazı kısımlarda 8, bazıları ise 6 sene işçilerin "güvenliği" sağlanmıştır.

"İşçilerin hepsine yeni aletlerle çalışabilmeleri için eşit öğrenim imkanı sağlanmıştır."

Kurs süresi boyunca işçilere normal ücretleri ödenecektir.

Yeni aletlerle çalışabilme olanağı olmayanlar için de, işletme içinde başka iş yerleri sağlanacak, röntgen aletleriyle çalışanların sağlık durumları da garantiye alınacaktır...

Geçtiğimiz ay içinde greve giden Metall işçilerinin direnişi hala devam etmektedir.

275 binin üzerinde Metall işçisi, Kuzey Württemberg/Kuzey Baden'da, greve gitmişlerdir.

Nord-Ren Westfalya'da ise 500 bin Metal işçisi greve gitmişlerdir.

Bundan önce işçiler işverenin vermiş olduğu % 3,5 ve % 3 ücretlerde zammı kabul etmemişlerdir. Böylece işveren % 4,8'e çıkmak zorunda kalmıştır. Bu ücreti de kabul etmeyen işçiler ancak % 6 üzerinden bir zam yapıldığı takdirde anlaşabileceklerini söylemişler, ve grevi devam ettirmekte kararlı olduklarını bildirmişlerdir.

20.3.78'de Batı Alman tekelleci patronlar, 146 bin işçiyi kapsayan 78 iş yerinde lokavt uygulamışlardır. Bu lokavt, Nord Württemberg/Nordbaden'daki işçilerin mücadelesini daha da yoğunlaştırmıştır.

Metall iş kolunun grevde olması dolayısıyla ile, Daimler-Benz (Berlin), firmasında kısa çalışmaya gidilmiştir.

Metall işçileri, taleplerini elde edene kadar, greve devam edeceklerini bildirmektedirler.

B. Özgüven

Oylamaya katılan 165 bin işçinin % 65'i grevi sürdürmekte kararlıdır.

Carter ayrıca işverenlere de çağırıda bulunmuş, işçilerin ücretlerine zam yapmalarını istemiştir. Ne var ki, Taft-Hartley kanunu işverenleri böyle bir uygulama için zorlamamaktadır. En son duruma göre işçilerin istediği sosyal güvencelerden büyük bir bölümü işveren tarafından kabul edilmiştir.

Amerikalı toprak işçileri de greve gitmişlerdir. Maden işçilerinin grevde olduğu günlerde, yiyeceklerini maden işçileri ile paylaşmışlardır.

Öte yandan kömür darlığının meydana getirdiği enerji bunalımı yüzünden, birçok fabrikanın üretimi düşmüş, buna bağlı olarak da birçok işçi işten çıkartılmıştır.

B. Özgüven